JURNALUL® S.F.

Nr. 33 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

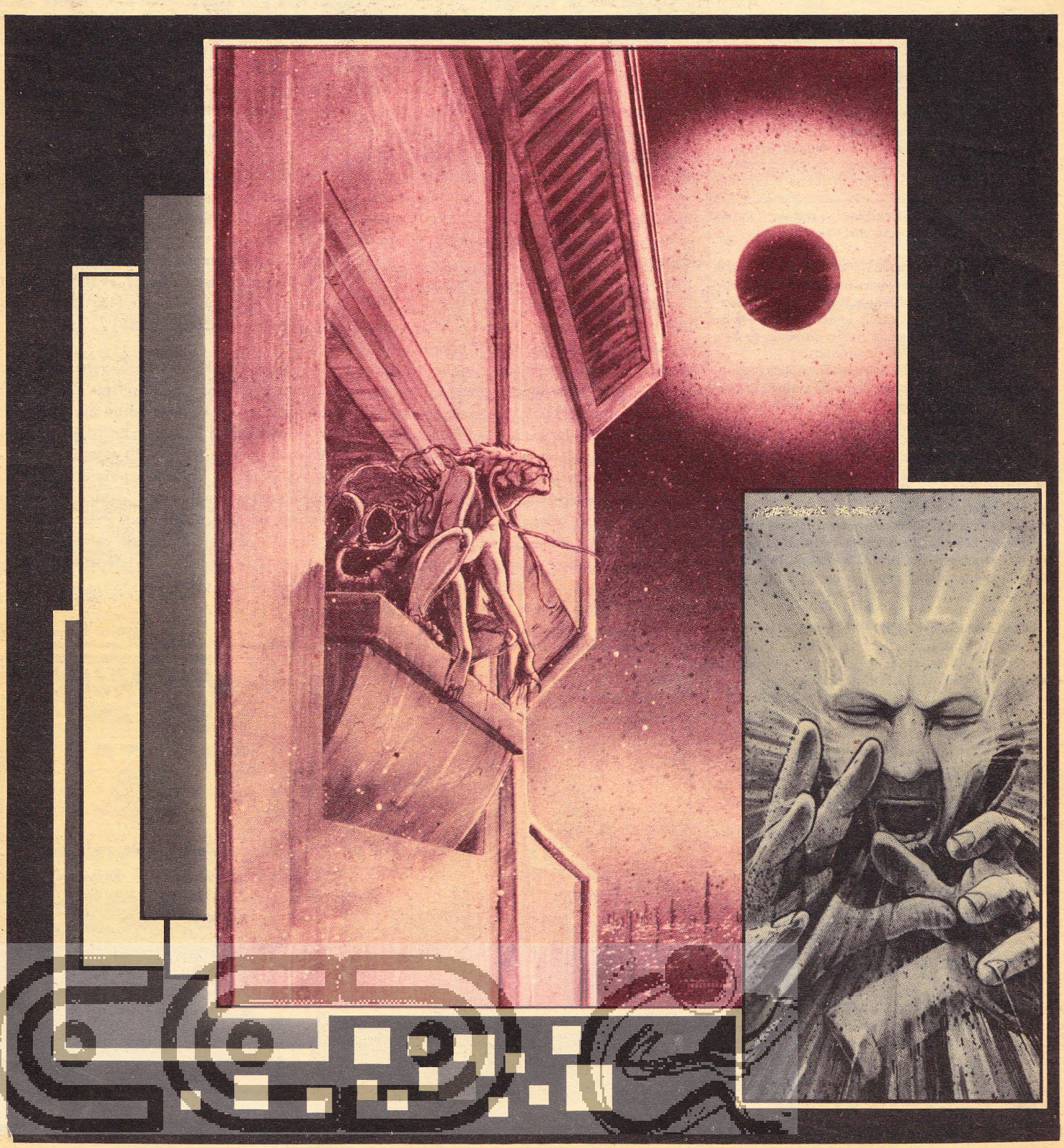

Pentru urechile dumneavoastră

KRAFTWERK

Grup înființat în localitatea Dusseldorf – R.F.G., în 1968, de Ralf Hutter – clav., instr.cu coarde, sintetizatoare, Vocal și Florian Schneider – perc., sintetizatoare. Activînd inițial sub numele de ORGANISATION, se remarcă printr-o detașare profundă față de curentele muzicale din perioada respectivă. Practică o muzică foarte îndepărtată de rock, gen numit în anii '70 „Rock Cosmic" o muzică electroacustică prin excelență.

La început, grupul are o orientare muzicală slab conturată, fiind o perioadă plină de căutări și experimente. Promovează un rock psychedelic, bazat pe multe efecte sonore, lipsa unei linii melodice și folosirea abundentă a percuției.

Începînd cu albumul (4), care le aduce consacrarea, se dedică în întregime muzicii electronice. KRAFTWERK se numără printre pionierii muzicii electronice, abandonînd celelalte instrumente muzicale în favoarea sintetizatoarelor (ca și Vangelis, Klaus Schulze, Electronic Light Orchestra ș.a.m.d.) spre deosebire de Yes, Pimk Floyd, Emerson Like & Palmer, formații ce foloseau sintetizatorul doar ca un accesoriu.

Promovează o muzică rece, reținută, fără referințe sociale și totuși avînd un aer seducător, spectacolele lor fiind un amestec de mecanic și expansionism într-un adevărat fluviu de lumini. Nu abundă în pasaje vocal, vocea solistului Ralf remarcîndu-se prin monotonie, fiind prelucrată pe sintetizator.

Melodiile lor avînd sonorități de computer nu-ți îndreaptă privirea către stele, ci mai de curînd către un Pămînt al viitorului, supertehnologizat. Astfel, titluri ca „Homecomputer", „Computer Love" și „Pocket Calculator" pun în prim plan un accesoriu devenit de mult timp o realitate, dar păstrînd încă multe necunoscute – COMPUTERUL. Textele melodiilor semnate KRAFTWERK sînt foarte scurte, dar pline de semnificații, o parte din ele conținînd avertismente subtile privind prezentul și viitorul omenirii. Astfel, unicele versuri ale melodiei „Homecomputer" sînt: „Îmi programez computerul pentru a fi eu însumi pe viitor." Melodia „Radioactivity" pune în prim plan pericolul folosirii energiei nucleare, ce poate scăpa oricînd de sub control.

Primul succes KRAFTWERK a fost albumul (4, din cadrul lui desprinzîndu-se melodia titulară, „Autobahn". Urmează alte succese ce cuceresc începînd cu 1975 țările Europei, ajungînd pînă în S.U.A., Australia, Africa de Sud, „Radioactivity" – 1975, „Trans-Europe-Expres" – 1977, „The Robots" – 1978, „The Model".

După 1981, formația își va înceta activitatea. Va reveni spectaculos în 1991, deci peste exact 10 ani, prin albumul (13) conținînd piese vechi remixate, cît și printr-un turneu în Marea Britanie, Germania, Ungaria etc.

KRAFTWERK a influențat stilurile „New-Wafe/ „Cold-Wafe", TECHNOPOP, precum și multe informații ale anilor 80: JOY DIVISION, NEW-ORDER, HUMAN LEAGUE, DEPECHE MODE.

Din grup au mai făcut parte periodic muzicieni ca: ANDREAS HOHMANN – perc., KLAUS DINGER – perc., KLAUS ROEDER – ch., vioară, MICHAEL ROTTE, EBERHARD KRAHNEMANN.

KRAFTWERK și-a păstrat întotdeauna formula de cvartet, alături de cei doi membri fondatori activînd în prezent KARL BARTOS și WOLFGANG FLUR.

Să sperăm că prin come-back-ul plin de succes, acest grup își va continua activitatea, punîndu-și amprenta și asupra muzicii anilor '90.

Kraftwerk (germ.)= uzină, centrală electrică

Traian BĂDULESCU

Din goana OZN-ului

A apărut nr. 9 al fanzinului/buletin informativ D'Ailleurs, editat de AMIS DE LA MAISON D'AILLEURS (A.M.D.A.), în cadrul muzeului de science-fiction din Yverdon-les Bains, Elveția. Format A5, fanzinul prezintă în cele 27 de pagini informații asupra activității membrilor AMDA, articole și recenzii de cărți.

***

Muzeul de science-fiction MAISON D'AILLEURS, unic în Europa, a fost creat în anul 1976, la Yverdon-les-Bains, de către scriitorul francez Pierre Versins. Actualmente, muzeul funcționează în fosta închisoare a orașului, o clădire cu două etaje, special amenajată. Lucrările de modernizare au costat aproximativ 700 mii $, suma fiind achitată de oficialitățile locale. În biblioteca de peste 10 mii de volume, există un raft cuprinzînd 20 de cărți în limba română.

***

PRIX DE SCIENCE FICTION DE L UPC 1993 * Premiul science-fiction al Universității Populare din Catalogne (UPC) urmează să fie acordat în urma unui nou concurs de teste inedite. Se primesc lucrări pînă la 30 august 1993, în limbile spaniolă, catalană, engleză sau franceză, dactilografiate la două rînduri, 30 de linii a 70 de caractere. Nuvelele trebuie să aibă între 75 și 100 de pagini, în două exemplare, semnate cu un pseudonim, iar într-un plic datele personale, adresa, telefon. Juriul va acorda celui mai bun text un premiu în valoare de 1 milion de pesetas (10 mii de dolari) și își rezervă dreptul de a acorda și alte mențiuni speciale, în valoare de 250 mii pesetas (2.500 dolari) pentru lucrări pe care le consideră remarcabile. Adresa la care vă puteți trimite textele este: „Prix de Science-Fiction de l UPC 1993", Consel Social de la UPC, Edifici ETSAB, Diagonal 649, 08028 Barcelona, Spania.

***

H.R.GIGER, „tatăl" monstrului „Alien I" din filmul cu același nume al lui Ridley Scott (pentru care a primit în anul 1980, premiul Oscar, pentru decorurile filmului), a deschis o expoziție la Laussane, cuprinzînd sculpturi, desene, mobile și picturi. Dacă sînteți în frumosul oraș elvețian, nu ocoliți rue des Terreaux 18 bis. Deschis: marți-sîmbătă.

***

Fanzinul francez MINIATURE, în paginile căruia au fost publicați și românii Mihail Grămescu și Nicolae C.Ariton, începînd cu nr. 14 are un nou redactor în persoana lui Chris Bernard, care a preluat responsabilitățile editării de la distinsul Francis Valery. Pentru 1993 sînt prevăzute să apară 3 numere (14, 15, 16). Nu toți își permit un săptămînal SF!

***

BIKINI TEST, un templu cyberpunk. Nu este vorba despre o nouă religie sau un nou muzeu. Este vorba doar de un bar amenajat într-o fostă baracă în zona industrială a orașului Chaux-de-Fonds, Elveția. El este frecvent vizitat de fanii SF, datorită interiorului barului, care a fost amenajat de o echipă de artiști conduși de sculptorul Jean-Pierr Vaufrey. Ambianța generală amintește culoarele navei Nostromo, din ALIEN I, cu referiri clare la sulfuroasa mitologie cyberpunk.

Nicolae C.ARITON

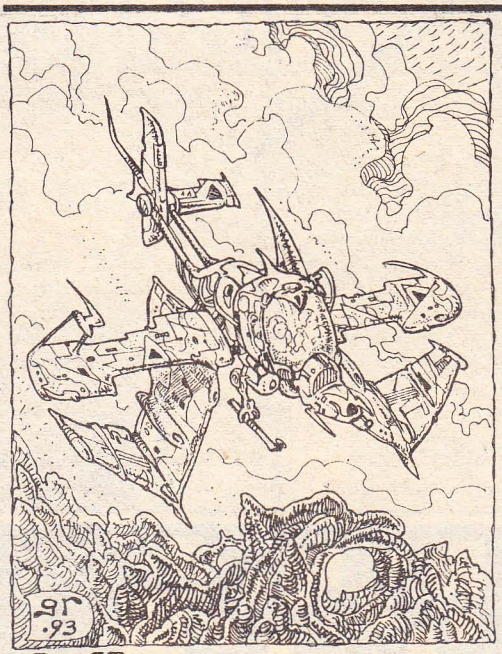

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*,
Număr realizat de: Ionuț BĂNUȚĂ, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Lucian BĂBEANU, Cristian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Florin MUNTEANU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU *(Redactori)*

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

CINE – NEWS

– **RECORD:** Comedia SF „VIZITATORII" de Jean-Marie Poire şi Christian Clavier în numai 12 săptămîni a pulverizat toate recordurile de încasări din istoria cinematografului francez: peste 8 milioane de spectatori.

– **NEO – FRANKENSTEIN:** Robert de Niro a acceptat să joace rolul nefericitei creaturi din FRANKENSTEIN, film ce va fi regizat de Kenneth Branagh în această vară în Marea Britanie. Branagh n-a rezistat tentaţiei de a juca în propriul film şi-l va întruchipa pe doctorul Frankenstein; savantul care, condus de dorinţa se a împinge cît mai departe limitele ştiinţei va sfîrşi prin a crea un monstru. „Frankenstein" va fi produs de Francis Ford Coppola căruia celebra societate Columbia i-a cerut să reediteze „isprava" (isprăvă pentru ei, căci personal n-am gustat deloc filmul în ciuda unor scene reuşite) cu „Dracula". În acelaşi spirit, scenariul semnat din nou de James V. Hart, va fi o adaptare foarte apropiată (zic ei! Dar dac-o fi ca „Dracula"...) de romanul original scris de Mary W. Shelley.

– **Stallone la Infirmerie:** După 5 săptămîni de turnare, Sylvester Stallone a trebuit să părăsească platoul unde turna „Demolition Man" din cauza unei probleme a circulaţiei sangvine a braţului. Stallone, care-şi rupsese deja cîteva degete la turnarea lui „Cliffhanger" poate c-ar trebui să aleagă filme mai puţin „fizice". Vă reamintim că în „Demolition Man" – bazat pe scenariul lui Alfred Bester – interpretează un vînător de ucigaşi psihopaţi din anul 2035.

– **„Demolition Man"**, regia: Marco Brambilla, prod. Joel Silver, scen. Peter Lenkov, cu: Sylvester Stallone, Weslwy Snipes.

Ionuţ BĂNUŢĂ

Anunţ

Caut cu disperare următoarele cărţi:

1. „Spuma zilelor" * Boris VIAN, editura Meridiane 1970, de asemenea cărţi/articole de/despre Boris VIAN, în orice limbă (chiar şi chineză).

2. „Tărîmul uitat de timp" * Edgar Rice Burroughs, editura Albatros, colecţia Fantastic club.

3. Numerele din „Revue Roumaine", dedicate SF-ului românesc, franceză sau engleză.

4. Cărţi/articole de/despre Philip K. Dick, în orice limbă (mai puţin engleză şi franceză).

5. Jules Verne, cărţi în ediţii vechi (pînă în anii '40), orice limbă.

Preţul, negociabil, în lei sau cărţi SF: engleză sau franceză.

Amatorii să se adreseze: Nicolae C. Ariton / str. 1848, bloc 2, sc. G, ap. 9 / Tulcea – 8800.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu Olimpiu RĂDULESCU

Corectură:
Cristina CURDUMAN-ANGHEL
Eufimia MĂGUREANU

Montaj offset:
Maria SEBE, Gabriela BACALU,
Daniel STĂNICĂ

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

JURNALUL ®

Director:
Dan DIACONESCU

Redactor şef:
Marius TUCĂ

Doru PRUTEANU

Discursul care mi-ar fi plăcut

La începutul anului 1990 am primit de la Dan Merişca două buletine **Quark**. Erau, scria el, primele apariţii în timpurile libertăţii şi democraţiei şi manifestau un teribil entuziasm pentru excelentele perspective deschise de proaspetele, pe atunci, întîmplări de cu vreo lună în urmă pentru science fiction. Construiau, de asemenea, o curdă antiteză cu mai vechile perioade din istoria românească a acestui fel de literatură subliniind, în mod neaşteptat pentru mine, o anumită caracteristică specială a genului, anume aceea de **opozant. Opozant** faţă de sistemul care parcă fusese zdruncinat.

Vă rog să-mi permiteţi, dincolo de această călătorie istorico-literară, să introduc un element autobiografic. În acel timp, convingerile mele pluteau în cu totul altă direcţie şi l-am contrazis pe Dan în vreo două sesiuni de poveşti la telefon. Aşa cum se întîmplă de obicei, nu ne-am schimbat părerile, nici eu nici el. Lecturile de sociologie literară m-au dus şi pe la cei care susţin că unele obiecte artistice sînt produse de opoziţie. Nu-i vorba despre acelea care critică deschis un sistem social oarecare. În acest caz fundamentarea este una strict ideologică. Ideologia imprimă viziunea şi asta nu mă interesează acum. Sociologii la care aveam eu acces citau alte cazuri şi anume unele la care, fără ei, nici nu aş fi putut gîndi vreodată. Ei numeau cărţile excepţionale ale literaturii semne ale opozantului autor şi opozante ele însele, iar această caracteristică provenea din valoarea efectului. Valoarea creează în astfel de cazuri atitudini morale şi probabil multe alte lucruri la care n-am vreme să mă mai opresc. Literatura de valoare propune, după cum zic toţi profesorii de gimnaziu, altă lume. Literatura de valoare trage lectorul din lumea reală în lumea ei. Îl sus-trage. Ca ilustrare voi cita numai şocul citirii romanului lui Sabato, **Abbadon, Exterminatorul**, pentru că ştiu că nu sînt singurul care a păţit-o. O asemenea carte îmi zdruncină sistemul de valori şi mă modelează. O face prin calitatea ei.

Revenind la disputa cu Dan Merişca, iată de ce nu puteam fi de acord: eu activez de cîtva timp pe lîngă literatura de ficţiune speculativă. În vremea asta s-a întîmplat să fiu zguduit de cîteva ori. Dar nu ştiu ca vreodată acest lucru să se fi petrecut din cauza unui text SF autohton acceptat şi scris pe cînd, după părerea lui Dan, ne zdrobeam de-atîta opoziţie. Poate că unii dintre dumneavoastră cei de aici sau alţii din milionul ori milioanele de cititori pe care i-aţi avut aţi şi trăit această experienţă. Ceea ce eu exprim este un punct de vedere personal şi vă invit să-l contestaţi chiar dacă vă sînt gazdă. Eu spun că science fiction este o literatură imorală pentru că s-a pretins opozantă fără să fie. Este aşa, imorală, pentru că nu a produs valori-şocante. /Pentru a curma speculaţiile acuzatoare posibile, voi zice că Dan Merişca, probabil, nici nu se gîndise la opoziţia prin producţie de valori-şocante. Şi el şi alţii, pentru că am mai auzit această teorie, s-au referit mai degrabă la cadrul: un cadru (organizatoric) stresa – zice-se – alt cadru (social-politic)./ Mai mult chiar, întregul sistem al sf-ului a contestat opoziţia prin valoare. S-au purtat lungi discuţii despre evazionism, îndepărtîndu-l ca pe diavolul intrat în lumea noastră. Evazionismul este totdeauna un semnal al inaderenţei. Or, cadrul (organizatoric) nu permitea decît aderenţa. Că, poate, una scriam şi alta gîndeam – unii dintre noi – e o chestiune de morală privată. Că valuri de furie grafică s-au adunat peste obrăznicia unuia de la Sibiu care a făcut teoria evazionismului sf-ist, este o probă de imoralitate a sistemului.

Cu atît mai rău că evazionismul este descoperit **după**.

Am scris odată un eseu în care, printre altele, pretindeam că sf-ul este sluga credincioasă a prezentului şi, în plus, a celui care are puterea în prezent, cu următoarea demonstraţie:

a) el este produs în prezent;

b) el este consumat în prezent;

c) pentru a fi produs şi imediat consumat el trebuie să fie convenabil;

d) convenabil înseamnă util pentru prezent şi, mai precis, pentru cel care controlează prezentul;

e) pentru că altfel timpul dintre producţie şi consum s-ar lăţi enorm.

Era o demonstraţie potrivită acelor vremuri. O demonstraţie despre cît de ticălos poate fi un gen literar care-şi păcăleşte consumatorii susţinînd că-i altceva decît este. Sf-ul ajunge un înscris falsificator pentru că nu ţine seamă de timpul hîrtiei. Hîrtia rămîne a timpului ei. Nu pot scrie pe această hîrtie că a fost făcută în 1955 sau 3255 fără a deveni un mincinos trădat de suportul minciunii sale. Hîrtia conţine, în afara ingredientelor cunoscute la Prundu-Bîrgăului sau în Şviţera, dacă-i vorba chiar de asta, toate caracteristicile timpului în care scriu pentru că o scriu. Mă apropii cu mîna şi stiloul de ea, iar ea îşi asumă imediat prezentul făcîndu-se martor şi dojenindu-mă dacă nu mă recunoc a-mi fi contemporan. Iar eu scriu, vrînd-nevrînd, un mesaj acceptabil în prezent. Mă antrenez pentru acomodarea la actualitate...

Este, aşadar, aproape imposibil ca textul meu să fie opozant dacă este sf. Este la fel de aproape imposibil să fie moral. Poate fi onest dacă-şi recunoaşte limitele. Exact tot atît de opozant şi moral pot fi şi eu, producătorul de sf.

Ce mai rămîne? Există vreo şansă ca utopistul să fie pur? Am crezut că da, dar textul premiat într-o Convenţie naţională şi în care mă încercam în direcţia asta a fost publicat tocmai fără partea interesantă, iar eu am pierdut-o şi am uitat-o. Cu această rezervă, voi spune că nu, utopistul nu poate fi pur. Nu poate fi **acum**. Sf-istul (ori utopistul, dacă vreţi) este angajat ca persoană. Activează. Slujeşte pe cineva sau ceva. Nu numai pe sf-işti şi sf-ul. Este antrenat într-un sistem care-i adună pe sf-işti. În ideea unui compromis, mă gîndesc că ar trebui ca, măcar o dată la zece ani, sistemul însuşi să fie răsturnat. Ultima oară lucrul s-a petrecut în 1980 – 1981. Un cadru oarecare obligă la unificare, altfel ne-am sfîşia cu eleganţă. Unirea face puterea, poate, dar nu asigură şi moralitatea.

Sincer să fiu, în dezbaterea pe care v-o propun, nu-mi dau nici o şansă. Sînt dezolat şi convins că nu mă luaţi în serios. Dacă e adevărat că viteza cu care lucrurile se fac în lumea asta este din ce în ce mai apropiată de viteza cu care sînt gîndite, chiar că nu-mi rămîne decît să profeţesc şi moartea sf-ului. Pentru ca întregul să fie întreg şi apocaliptic. Sf-ul este o literatură cu semne fără referent. Cînd vom constata că nu mai există asemenea semne, înseamnă că-i gata. Vom scrie literatură istorică. Şi, gîndiţi-vă, ce rost mai are?

Notă:

Acest text a fost pregătit ca declanşator pentru programata discuţie despre condiţia utopismului la ROMCON 1992 (Sîngeorz-Băi); peste această parte a Convenţiei s-a sărit.

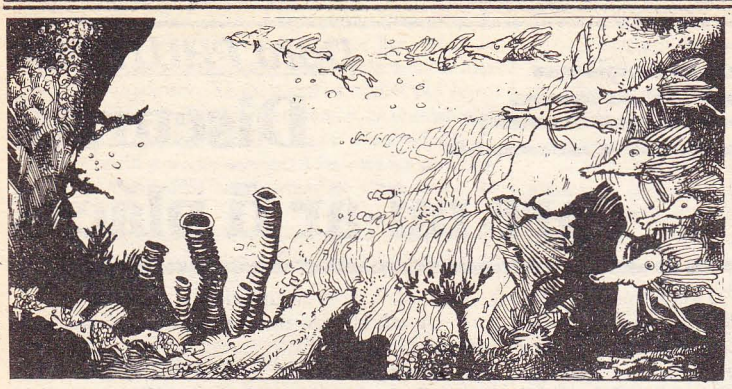

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

6. Un alt imitator al lui Edgar Rice Burroughs, a fost J.U. Giesy, are a cunoscut un oarecare succes în timpul vieţii.

James Ullrich Giesy s-a născut în august 1877, în Ohio. Urmează studiile medicale; în timpul primului război mondial, fiind medic-căpitan. Începînd cu 1910, Giesy simte gustul pentru literatură, scriind mai multe nuvele şi romane cu o tematică variată: poliţist, western, fantastic impregnat cu ocultism. Sub influenţa lui Burroughs, Giesy a creat cîteva opere de science-fiction, dintre care, cea mai cunoscută este trilogia PALOS OF THE DOG STAR PACK; primul episod aparînd în numărul din 13 iulie 1918 al revistei ALL-STORY WEEKLY.

Eroul este medicul Jason Croft, care reuşeşte să-şi detaşeze „fiinţa astrală" de corp şi să traverseze spaţiul interplanetar pînă la planeta Palos, în constelaţia Cîinelui. Invizibil şi imaterial, Jason străbate această lume, foarte asemănătoare cu Pămîntul, şi locuită de fiinţe umane. Cu această ocazie, dr. Croft se îndrăgosteşte de Naia, o prinţesă din partea locului. Dar cum să-i demonstreze unei femei că o iubeşte, dacă aceasta nici nu-l poate vedea? Jason Croft are însă imaginaţie (ca şi autorul) şi descoperă un tînăr care se sinucide din dragoste pentru prinţesă. În timp ce sufletul tînărului nefericit părăseşte corpul, „fiinţa astrală" a pămînteanului îi ia locul. Jason încearcă să o cucerească pe frumoasa Naia, care din raţiuni de stat, trebuia să se căsătorească cu prinţul regatului vecin, pe care, după cum ne asigură autorul nu-l iubea deloc. Jason declanşează războiul între cele două ţări şi graţie armelor „inventate" de el: praful de puşcă, motorul cu explozie acţionînd tancuri etc, Tamarizia învinge, iar Croft, ca recompensă, o cîştigă pe Naia. La moartea regelui i se oferă coroana pe care o refuză cu noblеţe, proclamînd republică, iar el preşedinte.

Cu toată noblеţea meseriei de medic, cartea lui J.U.Gisey este foarte reacţionară şi, în plus, rasistă. La un moment dat, Naia este violată de un bărbat albastru, înnebunindu-l de furie de Jason Croft, pe care nu-l deranjează violul în sine, ci ideea că un bărbat albastru – „un sălbatic", spune autorul – a îndrăznit să o atingă pe alba prinţesă.

După o scurtă întoarcere pe Pămînt, dr. Croft îşi părăseşte definitiv ambalajul pămîntean pentru a se stabili pe Palos.

Al doilea roman, care continuă ciclul aventurilor lui Jason Croft, este MOUTH-PIECE OF ZITU, apărut în ALL-STORY începînd cu iulie 1919. Acest titlul straniu explica, că Jason a devenit purtătorul de cuvînt al zeului Zitu, împuternicit de acesta în prezentarea profeţiilor poporului. Ultima parte a trilogiei apare în anul 1921, sub titlul JASON SON OF JASON, în care autorul ne prezintă noile aventuri ale lui dr. Croft, devenit dictator al planetei Palos, pe care, între timp, a electrificat-o, introducînd şi calea ferată. Aşa cum spune şi titlul, trilogia se încheie cu stabilirea definitvă a lui Jason, căsătorindu-se cu Naia, care îi dăruieşte un fiu, purtînd acelaşi nume Jason.

ARGOSY, în februarie 1918, publică un nou roman de science fiction, semnat de una din primele autoare feminine ale genului, Francis Stevens. Mrs. Stevens, pe numele adevărat Gertrude Bennett, s-a născut în septembrie 1884. Căsătorită în 1909, ea a rămas văduvă un an mai tîrziu, soţul dispărînd în timpul unei expediţii în Africa, pentru a descoperi comori. Rămînînd într-o situaţie financiară dificilă, avînd şi o fetiţă de opt luni, se angajează la început ca secretară la Universitatea din Pennsylvanie, după care începe să scrie. A vîndut primul text profesional în 1916 şi şi-a încheiat activitatea de scriitor în 1920, nemaiauzindu-se nimic despre ea.

Cea mai bună realizare literară a lui Francis Stevens este romanul fantastic CLAIMED, care l-a influenţat enorm pe Abraham Merritt, mai ales în THE FACE IN THE ABYSS (multă vreme s-a crezut că Francis Stevens este un pseudonim al lui Merritt). Romanul THE CITADEL OF FEAR a apărut în septembrie 1918, personajul principal, americanul Colin O'Hara, însoţit de prietenul său Kennedy, călătorind în Mexic, ajung în oraşul secret Plapallan, pătrunzînd în teritoriul interzis al aztecilor. Ajuns aici, Colin întîlneşte o preafrumoasă tînără, care declară că este una din fiicele lui Quetzalcoatl şi îl poate apăra de mizerabilii de preoţi. „Nu crezi că eşti lipsită de respect faţă de preoţii?" o întrebă Colin. Fata răspunzîndu-i cu mîndrie: „Eu sînt o fiică a lui Quetzalcoatl. Capul meu nu se va pleca niciodată în faţa unei fiinţe dintr-o castă inferioară..." În continuare, fata îl sfătuieşte să se ferească de preoţii, care vor profita că este străin pentru a-l conduce într-un straniu loc al misterelor. Apare însă preotul Nacoc-Yaot, care aproape reuşeşte să-l sacrifice pe Colin, salvat în ultimele clipe de tînăra fată, puţin îndrăgostită de dumnealui. Urmează o adevărată vînătoare pe teritoriul aztecilor, cel rămas, involuntar, musafir în locul misterelor fiind Kennedy. Acţiunea romanului continuă după douăzeci de ani, cu un Colin O'Hara căsătorit şi la casa lui, pentru care aventura mexicană nu este decît o îndepărtată întîmplare din tinereţe. Aceasta pînă cînd o serie de evenimente stranii şi monştrii oribili atentează la fericirea conjugală a celor doi. Este Kennedy, care cu ajutorul sumbrului Nacoc-Yaot, utilizînd ştiinţa vechilor azteci, intenţionează să arunce Pămîntul în haos. El deţine o substanţă care transformă în gelatină orice corp uman sau animal, fără a-i distruge viaţa sau inteligenţa. Această gelatină poate fi modelată de personajul negativ în forme monstruoase, dînd naştere unor fiinţe de coşmar. Are loc o luptă sălbatică între Colin şi Kennedy, ultimul fiind distrus de propriii monştrii. Din acest moment, Nacoc-Yaot, adevăratul duşman se trezeşte la viaţă, devenind conducătorul acestor forţe ale răului, care ameninţă să cucerească Pămîntul. Mult timp, soarta luptei este indecisă. Cînd totul părea pierdut, în luptă intervine zeul Quetzalcoatl, graţie căruia forţele binelui triumfă, cele ale răului fiind aruncate pentru totdeauna în neant.

Prima parte a romanului este remarcabilă prin calitatea şi poezia scriiturii, a doua parte este, însă, lentă şi puţin plictisitoare. Este regretabil, însă, că această tînără femeie (a scris acest roman la vîrsta de treizeci de ani) nu şi-a continuat cariera artistică.

Nicolae C. ARITON

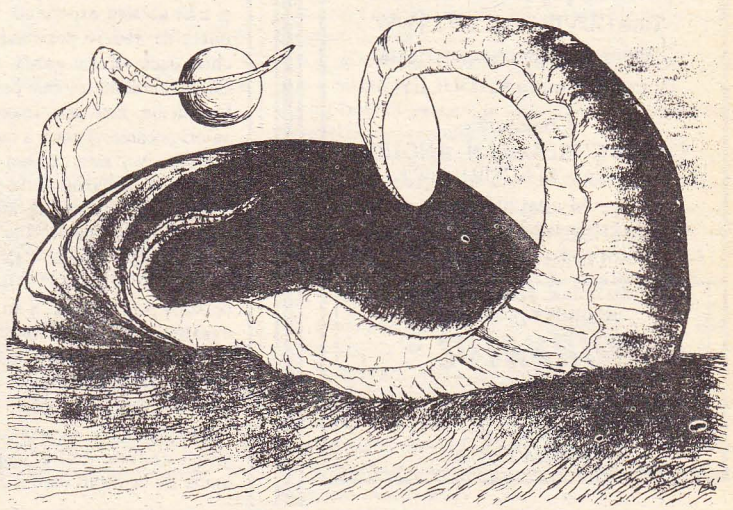

Ray BRADBURY

Scriitor şi scenarist cinematografic, Ray Bradbury, copilul teribil şi poetul SF-ului american, este unul din puţinii autori de cărţi ştiinţifico-fantastice capabil să se adreseze marelui public; lumea viitorului creată de el se identifică în majoritatea scrierilor sale cu realitatea zilelor noastre şi povestirile au un pronunţat caracter uman. Fragmentul de mai jos a fost luat din „Cronici marţiene", care s-a bucurat de un succes răsunător. Scriitorul s-a afirmat la numai 16 ani (1938), cînd colabora la revista specializată „Imagination". Una din cele mai cerute cărţi este „Fahrenheit 451", după care s-a făcut şi filmul cu acelaşi nume a cărui protagonistă a fost Julie Christie.

Marţianul

În zare, după perdeaua deasă a ploii se zăreau munţii albaştri şi bătrînul La Farge ieşi împreună cu soţia în pragul uşii ca să admire priveliştea.

– Prima ploaie – observă La Farge.

– Ce frumuseţe! răspunse soţia. Este binevenită.

Intrară în casă şi se opriră în faţa căminului să-şi încălzească mîinile. Era frig afară. Racheta cu care călătoriseră la înapoierea de pe Pămînt stătea acolo în ploaie şi devenise aproape fosforescentă, din cauza umezelii.

– Un singur lucru mă interesează – spuse La Farge privindu-şi mîinile.

– Adică?

– Aş fi dorit să-l fi luat pe Tom cu noi.

– Lafe, te rog!

– Iartă-mă, n-am să mai vorbesc de el.

– Am venit aici ca să ne petrecem bătrîneţea în linişte, nu să ne gîndim la Tom. A murit de atîta timp că trebuie să încercăm să uităm, aşa cum trebuie să uităm tot ce s-a petrecut acolo pe Pămînt.

– Ai dreptate, spuse el, întinzînd mîinile la căldura focului. Privi flăcările. N-am să mai vorbesc. Numai că mi s-a părut nedrept că nu m-am dus în dimineaţa asta la Green Lawn Park, aşa cum făceam în fiecare duminică, să-i duc un buchet de flori. Era doar singura noastră plimbare...

Ploaia albastră cădea odihnitor.

În acea seară se culcară la ora 9. Stăteau aşa pe întuneric mînă în mînă, el 55 de ani, ea 60 şi ascultau ploaia.

– Anne – o chemă duios.

– Da.

– N-ai auzit?

Ascultară amîndoi, dar nu era decît vîntul şi ploaia.

– Nimic, spuse Anne.

– Fluiera cineva – insistă el.

– Ţi s-a părut.

– Vreau să mă asigur.

Se sculă şi îmbrăcă halatul, apoi traversă toată casa pentru a ajunge la intrare. Ezită. Apoi deschise brus uşa. Ploaia rece îi udă faţa. Îl izbi o rafală de vînt. În grădină, lîngă poartă se zărea o feţişoară de copil. Un fulger desenă o crăpătură imensă pe cer şi strălucirea lui albicioasă lumină figura îndreptată spre La Farge de acolo, din grădină.

– Cine-i? spuse bătrînul, tremurînd.

Nici un răspuns.

– Cine eşti? Ce vrei?

Mereu linişte.

La Farge se simţi dintr-odată îngrozitor de slab, de obosit, de derutat.

– Cine eşti? strigă iar.

Soţia, neliniştită, stătea acum în spatele lui. Îl luă binişor de braţ.

– De ce strigi?

– Un copil stă lîngă poartă şi nu vrea să-mi răspundă – spuse bătrînul tremurînd. Seamănă leit cu Tom!

– Hai la culcare, tu pur şi simplu visezi.

– Dar este acolo! Te priveşte.

Şi deschise larg uşa ca ea să-l poată vedea. Vîntul rece sufla cu putere şi ploaia măruntă cădea inundînd pămîntul în timp ce figura stătea neclintită şi-i privea fix. Bătrîna se sprijini de tocul uşii.

– Pleacă! strigă agitînd mîna. Pleacă!

– Nu seamănă cu Tom? întrebă La Farge.

Figura nu se clinti.

– Mi-e frică, spuse femeia. Închide uşa cu lanţul de siguranţă şi vino la culcare. Nu vreau să am de-a face cu umbra aceea. Apoi dispăru, gemînd, spre dormitor.

Bătrînul rămăsese la uşă.

– Tom, şopti el – Tom, dacă eşti tu, dacă printr-o minune eşti tu, Tom, voi lăsa uşa deschisă. Şi dacă ţi-e frig şi vrei să te încălzeşti, poţi intra. În faţa căminului sînt covoare.

Închise uşa fără să pună lanţul.

Soţia îl auzi revenind şi se cutremură.

– Este o noapte îngrozitoare, mă simt atît de bătrînă – spuse ea pentru ea.

– Cuminte, cuminte – replică el luînd-o în braţe. Dormi. Şi într-un tîrziu ea adormi.

Atunci, ciulind urechile, La Farge auzi cum uşa de la intrare se deschide binişor, vîntul şi ploaia năvălind înăuntru şi apoi cum se închide. Auzi un lipăit uşor spre cămin şi respiraţie agitată.

„Este Tom", îşi spuse.

Fulgerul izbucni spărgînd întunericul.

A doua zi dimineaţa era încă senin.

La Farge deschise uşa salonului şi privi de jur împrejur. Pe covorul din faţa căminului nu stătea nimeni. La Farge oftă: „îmbătrînesc", îşi spuse. Ieşi pentru a aduce o căldare cu apă proaspătă din canal şi cotind, aproape să-l dărîme pe Tom care intra în acel moment cu o căldare plină ochi.

– Bună dimineaţa, tată!

– 'mneaţa, Tom.

Bătrînul se dădu la o parte uluit. Băiatul, cu picioarele goale, străbătu cu paşi mari camera, lăsă jos căldarea şi se întoarse surîzînd:

– Ce zi minunată!

– Într-adevăr, răspunse bătrînul neîncrezător. Băiatul se comporta de parcă totul ar fi fost normal. Acum se spăla pe faţă cu apa rece.

Bătrînul se apropie.

– Tom, cum ai reuşit să vii aici? Trăieşti?

– De ce? N-ar fi trebuit? Băiatul făcu ochii mari, interogativi.

– Dar, Tom... Green Lawn Park, toate duminicile, florile şi... La Farge trebui să se aşeze pe un scaun.

Băiatul veni în faţa lui şi-i luă mîna. Bătrînul simţi strînsoarea degetelor calde. Deci eşti aici cu mine, nu visez?

– Tu doreşti să fiu cu tine, nu-i aşa? Băiatul părea îngrijorat.

– Oh, sigur, sigur, Tom!

– Atunci de ce-mi pui atîtea întrebări? Acceptă-mă!

– Bine, dar mama, şocul...

– N-avea grijă. În noaptea trecută am cîntat pentru amîndoi şi voi mă veţi primi, tocmai pentru asta, mai ales mama.

Ştiu ce înseamnă să fii impresionat de ceva. Ai răbdare, cînd va veni ai să te convingi singur.

Şi rîse, clătinînd capul cu bucle de culoarea aramei. Avea ochii de un albastru intens.

– Bună dimineaţa Lafe, bună dimineaţa Tom, spuse mama venind direct din dormitor, terminîndu-şi de prins cocul în agrafe. Frumoasă zi, nu-i aşa?

Tom se întoarse şi îl privi, rîzînd:

– Ai văzut tată?

La umbra din spatele casei mîncară cu poftă. Doamna La Farge găsise o sticlă de vin din floarea-soarelui şi băură cu toţii. La Farge nu-şi mai văzuse soţia atît de voioasă niciodată. În orice caz dacă avea vreun dubiu asupra lui Tom nu lăsa să se vadă. Pentru ea era un lucru cît se poate de firesc şi aproape că începuse să fie aşa şi pentru el.

În timp ce soţia spăla vasele, La Farge se aplecă spre fiu şi-l întrebă:

– Cîţi ani ai acum, fiule?

– Cum, tată, nu ştii? 14.

– Cine eşti tu în definitiv? Nu poţi fi Tom, dar cineva trebuie să fii: spune cine?

– Te rog, nu... încurcat, băiatul îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Mie poţi să-mi spui, voi înţelege. Tu eşti un marţian, nu-i aşa? Am auzit povestindu-se atîtea despre marţieni; nimic precis însă. Am auzit că sînt puţini şi cînd vin printre noi iau aspectul fiinţelor pămîntene. Este ceva ciudat la tine... eşti Tom şi totuşi nu eşti.

– De ce nu mă poţi primi fără să-mi pui atîtea întrebări? Spuse băiatul gata să plîngă şi îşi îngropă faţa în mîini. Nu te îndoi, te implor, nu te îndoi de mine.

Se întoarse şi o luă la fugă.

Stăteau la umbră. Mama lui Tom nu fusese niciodată atît de fericită.

– Tom, vino înapoi!

Dar băiatul se îndepărta fugind de-a lungul canalului spre oraşul din depărtare.

– Unde fuge Tom? întrebă Anne, venind să ia şi restul farfuriilor. Îşi privi soţul în faţă. Te pomeneşti că i-ai spus ceva care l-a îndurerat.

– Anne, spuse el luîndu-i mîna. Oare ai uitat cu desăvîrşire Green Lawn Park şi pe Tom bolnav de pneumonie?

– Ce tot vorbeşti, rîse Anne.

– Nimic n-are importanţă, şopti el.

În depărtare, praful se aşeza din nou pe acolo pe unde trecuse Tom.

*

La ora cinci după-amiază, la apusul soarelui, Tom se întoarse. Îşi privi cu un aer de îndoială tatăl:

– Ai să mai îmi pui întrebări? voi el să ştie.

– Nici o întrebare, spuse La Farge.

Băiatul surise.

– Foarte bine.

– Unde ai fost?

– La marginea oraşului. Era cît p-aci să nu mă mai întorc. Sînt într-o... Tom căuta cuvîntul potrivit, „capcană".

– Ce vrei să spui cu capcana?

– Trecînd pe lîngă o baracă din bidoane, de pe marginea canalului am simţit că parcă cineva mă îndeamnă să nu mă mai întorc. Nu ştiu cum să-ţi explic, este greu în cuvinte, aproape că nu înţeleg bine nici eu; este un lucru tare ciudat şi nu sînt în stare să discut cu tine.

– Atunci să nu mai vorbim. Hai, fiule, să ne spălăm. În curînd masa va fi gata.

Tom porni să se spele.

Zece minute mai tîrziu, pe apa leneşă a canalului îşi făcu apariţia o barcă condusă de un om slab şi deşirat care vîslea calm.

– Bună seara, frate La Farge, spuse omul oprind barca.

– Bună seara, Saul, ce mai este nou?

– Multe. Îl ştii pe Nomland, cel care trăieşte în baraca din bidoane de lîngă canal?

La Farge se crispă.

– Ce-i cu el?

– Ştii ce ticălos este, nu-i aşa?

– Se spunea că ar fi fugit de pe Pămînt unde asasinase un om.

Saul se sprijini în lopată și-l privi pe La Farge.

– Și știi cumva care era numele celui ucis?

– Gillings, mi se pare.

– Așa-i. Gillings. Ei bine, acum cîteva ore Nomland ăsta a venit în centru urlînd ca un disperat că cică l-ar fi văzut pe Gillings viu, aici, pe Marte, în seara asta. Cerea nebunul de Nomland să-l trimită la închisoare ca să fie în siguranță. Dar nu l-au primit la închisoare. Așa că Nomland a fost nevoit să se întoarcă acasă și acum douăzeci de minute după cîte mi s-a spus, și-a tras un glonte în cap. Vin de acolo.

– Ia te uită – mormăi La Farge gînditor.

– Se întîmplă lucruri ciudate – spuse Saul... în fine, la revedere.

– Noapte bună.

Și barca o luă din loc iar.

– Masa e gata – strigă Anne.

La Farge se așeză în capul mesei și în timp ce ducea lingura la gură spuse privind băiatul așezat în fața sa:

– Tom, ce ai făcut azi?

– Nimic, răspunse Tom cu gura plină. De ce?

– Așa, voiam să știu, și bătrînul băgă colțul șervetului în guler.

*

Era ora șapte cînd Anne La Farge spuse că ar vrea să meargă în oraș.

– Sînt luni de cînd n-am mai fost.

– Mi-e frică de oraș, spuse Tom și de lumea care locuiește acolo. Nu vreau să merg.

– Ce vorbe la un copil mare ca tine! Vei veni cu mine, trebuie să asculți, hotărî Anne.

– Anne, dacă băiatul nu vrea...

Dar degeaba. Anne îl împinse în barcă și cei trei porniră ușor în josul canalului.

Tom stătea întins, cu ochii închiși, dar nu puteai ști dacă doarme sau se gîndește. Tatăl îl observa ca hipnotizat. Cine era oare ființa asta, se gîndea el, care simte ca și noi nevoia de a fi iubit? Cine este, ce este, de-a venit din trista singurătate a nimicului, într-un loc străin, luînd forma și vocea amintirilor, rămînînd aici printre noi, în sfîrșit fericit? Din ce munți sau văgăuni, de pe ce rachetă pe care au existat supraviețuitori, atunci cînd primele rachete au venit de pe Pămînt? Bătrînul clătină din cap. N-avea cum să afle. Băiatul acesta, după cît se pare, era Tom. Poate greșeau că-l păstrau lîngă ei atît timp cît simțeau că le aducea necazuri și suferințe, dar cum să renunțe tocmai la lucrul la care țineau cel mai mult chiar dacă acesta ar fi durat o zi sau mai puțin și apoi ar fi dispărut, lăsînd golul și mai teribil, nopțile și mai întunecate, serile ploioase și mai umede? Îndepărtînd băiatul ar fi fost ca și cum le-ar fi lipsit aerul. Îl privi din nou. Tom visa poate căci mișca buzele.

– Lumea... gemu băiatul... se schimbă mereu... în capcană...

– Liniștește-te fiule, spuse tatăl mîngîindu-i buclele mătăsoase și Tom încetă să mai vorbească.

*

La Farge își ajută soția și fiul să coboare din barcă.

– Iată-ne ajunși! Și Anne surîse luminilor, perechilor și muzicii din cafenele sau restaurante ce se auzea pînă în stradă.

– Era mai bine să fi rămas acasă... se lamentă Tom.

– Nu erai așa, îți plăcea mult orașul sîmbătă seara, spuse mama.

– Vino lîngă mine, șopti Tom. Nu vreau să cad în cursă.

– Sînt aici lîngă tine, fiule, de altfel ne întoarcem repede acasă.

– Prostii, vom petrece seara în oraș, dragii mei.

Traversau strada cînd trei beți vi se băgară în ei, despărțindu-i și într-o clipă La Farge rămase ca trăznit. Tom dispăruse.

– Unde s-a dus? întreba Anne iritată. Cum are o ocazie, cum o șterge... ei, Tom! strigă ea.

Au fugit în dreapta, în stînga, peste tot lume, dar de Tom nici urmă.

– Se va întoarce, îl vom găsi la barcă. Hai acum la cinema.

În mulțime se petrecea ceva. Un bărbat și o femeie trecură în goană. Erau Joe Spaulding și soția sa.

– Hai, Anne, te rog – nu te necăji. Ai să vezi că-l vom găsi. Așteaptă-mă aici.

La ora unsprezece, Tom nu era la barcă. Doamna La Farge se făcu palidă.

– Repede!

La Farge o porni pe străzi cu mîinile în buzunar. În jur luminile se stingeau rînd pe rînd. Mergînd, bătrînul își reaminti de aluziile făcut de Tom, la pericolul de a intra într-o cursă, la frica pe care i-o inspira orașul. „Era lipsit de sens" își zise.

– Noroc, La Farge.

Un om își fuma pipa în pragul porții.

– Ciao, Mike.

– Te-oi fi certat cu nevasta și ai ieșit singur ca s-o faci să fiarbă de furie?

– Nu, nu. Mă plimb.

– Ai aerul de parcă ai fi pierdut ceva. Apropo de lucruri pierdute, reluă Mike... Îl cunoști pe Joe Spaulding? Îți amintești de fiica lui, Lavinia?

– Da, răspunse La Farge înghețat. Părea că visează. Știa deja care erau cuvintele pe care le va auzi.

– Astă-seară s-a întors Lavinia acasă, continuă Mike fumînd cu poftă. Îți amintești că se pierduse pe fundul mării uscate, cine știe unde, acum o lună? O găsiseră sau cel puțin bănuiau că este ea, căci corpul intrase în putre-

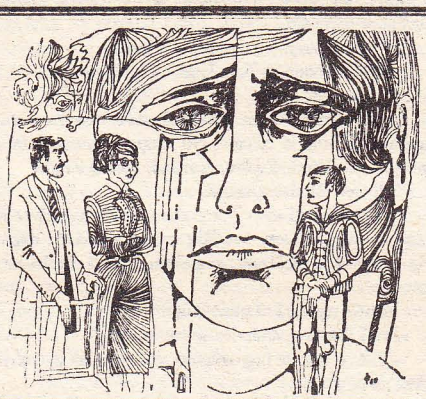

facție și din ziua aceea Spaulding se schimbase. Spunea în stînga și în dreapta că fiica lui n-a murit... și de fapt avea dreptate, căci în seara asta Lavinia a reapărut...

– Unde? întrebă La Farge a cărui inimă bătea să se rupă.

– În Main Street. Cumpărau bilete la cinematograf și deodată în mulțime Joe a zărit-o pe Lavinia. Fata nu i-a recunoscut imediat. Au urmărit-o și în fine ea și-a amintit de toate.

– Tu ai văzut-o?

– Nu dar am auzit-o cîntînd. Nu îți amintești că avea ea o melodie pe care o cînta mereu, The Bonnie Benks of Loch Lomond? Ar fi fost păcat să fi murit o fată frumoasă ca ea... dar ia spune, nu cumva ți-e rău?... Hai în casă să bei un whisky.

– Nu, Mike, mulțumesc.

Bătrînul plecă fără să mai salute. Privea casa cu două etaje acoperită cu iederă și cu flori marțiene pe acoperișul din sticlă. În spatele casei ferestrele erau toate luminate. Cu toate că era tîrziu, își spuse: „ce se va întîmpla cu Anne dacă nu reușesc să i-l aduc pe Tom? Această a doua lovitură, această a doua moarte ce va însemna pentru ea?"

Sus se auzeau voci care-și urau noapte bună și uși care se deschideau și se închideau. Luminile se stingeau, doar o voce părea că nu vrea să se mai oprească din cîntat. O clipă după, o fată care nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani, ieși în curte. La Farge fluieră.

– Cine-i?

– Eu, veni răspunsul prompt, dar înțelese cît era de absurd și tăcu.

Ar fi trebuit să spună „Tom, fiul meu, eu sînt tatăl tău" – ce să-i spună fetei aceleia? Risca să-l ia drept nebun, să fie gonit de părinții ei.

– Eu te cunosc, șopti fata, dar te rog du-te; nu se mai poate face nimic.

– Dar trebuie să te întorci acasă!

– Eu nu mai sînt fiul tău... N-ar fi trebuit să venim niciodată în oraș.

– Te așteaptă mama...

– Îmi pare rău... dar n-am ce face. Aici toți sînt fericiți, toți mă iubesc. Sînt ceea ce sînt și iau ceea ce pot lua; acum este prea tîrziu, rămîn la ei.

– Dar la mama nu te gîndești, la lovitura pe care i-o dai? Trebuie să ții seama și de asta!

– Gîndurile sînt mai puternice în casa asta! este ca și cum aș fi în închisoare. Nu mai pot deveni ce-am fost înainte.

– Tu ești Tom, tu erai Tom, nu-i așa? Doar nu-ți bați joc de un bătrîn; nu poți fi Lavinia Spaulding.

– Eu nu sînt cineva anume; sînt doar eu însumi, oriunde mă aflu sînt cineva, și acum sînt ceva și nu pot să mă schimb.

– Nu ești în siguranță aici... mai bine acolo lîngă canal unde nimeni nu-ți poate face rău, imploră bătrînul.

– Asta așa e, ezită vocea. Dar eu trebuie să mă gîndesc acum la cei din casa asta. Ce ar simți ei dacă mîine nu mă vor găsi și de data asta pentru totdeauna? Oricum mama știe cine sînt, a bănuit, de altfel ca și tine. Cred că toți au bănuit dar n-au pus întrebări. Nu poți să stai de vorbă cu Providența. Cînd nu poți avea ceva real, visul valorează cît ea. Poate că nu sînt moaște care s-au întors, dar pentru ei reprezint acum ceva: un ideal plăzmuit de mintea lor. Eu trebuie să aleg între a-i răni pe ei sau pe soția ta.

– Ei sînt cinci în familie. Pot suporta altfel.

– Te rog, spuse vocea, am obosit.

Bătrînul deveni aspru.

– Trebuie să te întorci acasă. Nu pot admite ca Anne să sufere cum a suferit odată. Tu ești fiul nostru și ne aparții.

– Nu, te rog!

– Tu nu faci parte din familia asta!

– Nu-mi vorbi așa.

– Tom, Tom, fiul meu, ascultă-mă. Hai vino, și-ți vom da tot ce vei dori... Anne te așteaptă.

Într-un tîrziu vocea se supuse.

– Bine, tată.

– Tom!

– Din umbră ieși un băiețel. Dintr-odată se aprinseră toate luminile de sus. O voce răsună în liniștea nopții.

– Cine-i acolo?

– Să fugim Tom!

– Opriți-vă, sînt înarmat! Vinny ți s-a întîmplat ceva? Se auzeau pași în urma lor.

Împreună, bătrînul și băiatul traversară în goană curtea.

Se auzi o detunătură și glontele se lovi de zid exact în clipa cînd treceau poarta.

– Tom, tu ia-o pe aici, eu o voi lua în direcția cealaltă, și-i voi deruta. Tu du-te spre canal. Ne vedem peste zece minute, fiule!

Se despărțiră.

Luna se ascundea după un nor. Bătrînul alerga în întuneric.

– Anne am venit!

– Unde-i Tom?

– Va fi aici într-o clipă.

*

Începură să privească orașul adormit. Cîte un noctambul trecea din cînd în cînd; un pilot de rachetă, un paznic de noapte, un polițai, oameni care se întorceau de la o consfătuire nocturnă, perechi care ieșeau de la vreun bar.

– De ce nu mai vine? întreabă bătrîna.

– Ai să vezi că vine acum, dar La Farge nu era sigur: dacă băiatul fusese prins? Drumul printre case era lung pentru un băiat. Oricum trebuie să ajungă la canal înaintea lui.

În depărtare se zări cineva care fugea de rupea pămîntul.

La Farge scoase un țipăt, dar imediat regretă căci din partea opusă se apropia din ce în ce zgomot de voci și de pași. Luminile se aprindeau una după alta la ferestre. Cel care fugea începea să se apropie dar nu era Tom ci o umbră cu o figură argintie, luminoasă, în razele care veneau de la felinarele străzii. Pe măsură ce se apropia însă semăna din ce în ce mai mult cu Tom. Era Tom! Anne îi întinse mîinile și-l ajută să coboare în barcă. La Farge desprinse în grabă barca. Dar era prea tîrziu.

Căci din toate părțile veneau spre debarcader un om și încă unul, o femeie și Joe Spaulding, toți în goană nebună. Se opriră uluiți, privind în jur, gata să se întoarcă

din drum, convinși că sînt victimele unui coșmar, unei nebunii. Dar avansară, ezitînd, oprindu-se, reluînd goana. Era prea tîrziu. Noaptea se sfîrșise. La Farge răsucea în mîini funia cu care împiedicase barca. Îi era frig, cumplit de frig și se simțea îngrozitor de trist. Lumea, cu ochii holbați, cel puțin vreo zece persoane, se opri la doi pași de el. Toți urlau.

– Nu te mișca, La Farge, ordonă Spaulding amenințînd cu pistolul.

Și acum toți înțeleseseră. Fugind, Tom se atingea de cîte un trecător. Un polițist văzîndu-l se întoarse și apoi, urlînd un nume se luase după el strigînd: „Opriți-l!" căci recunoscuse în el figura unui criminal celebru căutat de poliție. Și pe tot parcursul același lucru: bărbați, femei, conducători de rachete. Pentru fiecare, figura lansată în cursa aceea nebună reprezenta o imagine diversă și bine-cunoscută, ea avea o mie de identități, o mie de fețe, o mie de nume. Cîte nume fuseseră strigate oare în cele cinci minute de urmărire?

Și acum stăteau cu toții, acolo, lîngă barcă, fiecare dorindu-și visul pentru sine. Acum era prea tîrziu. Lucrurile merseseră prea departe.

– Veniți pe pămînt voi trei.

Tom sări primul. Spaulding îl prinse de încheietura mîinii.

– Tu vii acasă cu mine. Știm totul.

– O clipă, spuse polițistul, îl arestez. Se numește Dexter și este căutat pentru omucidere.

– Nu! suspină o femeie. Este soțul meu!

Vocile protestau. Se strînsese lume multă. Anne La Farge încercă să-l apere pe Tom.

– Este fiul meu, nimeni n-are dreptul să-l acuze.

Cît despre Tom, scuturat de friguri, stătea gata să leșine. Mulțimea se strîngea din ce în ce mai agresivă în jurul lui, întinzînd spre el mîini frenetice, hotărîte, rapace.

La un moment dat Tom scoase un urlet.

Oamenii îl văzură cum se schimbă neîncetat. Era Tom, era James, se prefăcea într-un bărbat numit Switchman, în altul Butterfield; era primarul orașului și tînăra soție Judith, soțul William și soția Clarisse. Era ceară maleabilă, lua forma gîndurilor lor. Ei urlau, se împingeau, se rugau. În timp ce Tom striga, apărîndu-se cu brațele, iar fața i se dizolva la fiecare cerere.

– Tom! implora La Farge.

– Alice! chema un altul.

– William!...

Îl strîngeau ca niște nebuni, de mîini, îl învîrteau într-o parte și-n alta, pînă cînd cu un ultim geamăt de groază, căzu.

Rămase întins pe pavajul din piatră, ceară topită care se întărea, fața sa, fețele lor, un ochi albastru, altul căprui, părul cînd blond, cînd roșu, o mînă mare, alta mică...

Cei din jurul lui priveau cu gurile căscate. Ploaia uda lumea care privea cerul; apoi încetul cu încetul se risipi. Într-un minut debarcaderul rămase pustiu. Doar Anne și La Farge țintuiți, mînă în mînă, privind pămîntul. Anne nu spuse nimic, dar lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

– Hai Anne, hai acasă, vezi și tu că nu se mai poate face nimic.

Coborîră încet în barcă și se îndepărtară lin. Ajunși acasă, aprinseră focul și-și încălziră mîinile. Apoi merseră la culcare, și unul lîngă altul, înghețați, fără o vorbă, începură să asculte încordați zgomotul ploii care începuse să picure ritmic în geamuri.

– Ascultă – spuse La Farge la miezul nopții, nu auzi ceva?

– Nimic, nimic.

– Vreau să mă asigur.

Pe pipăite, în camera întunecoasă, se îndreptă spre vestibul și în fața ușii de la intrare aștepta cîteva clipe pînă să se hotărască să deschidă.

În sfîrșit deschise larg ușa și privi afară.

Ploaia cădea torențial de sus din cerul negru, inundînd grădina, umflînd canalele, colorînd totul în albastru.

La Farge aștepta cinci minute, apoi cu mîinile ude și înghețate închise încetișor ușa potrivind și lanțul de siguranță.

– SFÎRȘIT –

Liviu RADU

Sezon de vînătoare

Tolagola se trezi din hibernare și luă imediat forma unui norișor trandafiriu, plutind cam la un metru de suprafața solului. Rămase așa o clipă, apoi se transformă imediat într-un bolovan, prăvălindu-se în mlaștina răcoroasă. Stropi grei, verzui, sărira în toate părțile, umplîndu-l de bucurie. După aceea, își dezvoltă un dispozitiv de propulsare și începu să străbată în viteză balta scîrboasă, zbenguindu-se plin de încîntare.

Simțea întotdeauna nevoia, cînd se trezea, să se agite, să se miște, să simtă din plin darurile lucrurilor din jur.

După ce-și reveni pe deplin, după ce simți că ieșise din starea de toropeală în care se autocufundase pentru un timp dinainte stabilit, se opri și se atîrnă de-o cracă. Trebuia să se gîndească pe îndelete și să stabilească strategia optimă.

Începuse sezonul de vînătoare și, pentru că avea o fire mai trăznită, nu concepea să stea ascuns în vreun codon, ca toți ceilalți calfori. La urma urmei, vînătoarea era o distracție și nu înțelegea de ce să nu profite din plin. Faptul că era o distracție periculoasă era o chestie lipsită de importanță. O distracție fără nici un risc era o tîmpenie, era ceva lipsit de interes, mai bine hiberna.

Problema care-l frămînta era din ce punct să abordeze vînătoarea. Posibilitățile nu erau multiple. Cea mai simplă, mai comodă și mai plictisitoare variantă era să se transforme într-un copac sau într-o stîncă și să privească, spectator inactiv și indiferent, la balamucul organizat de indivizii veniți tocmai din celălalt capăt al galaxiei, ca să alerge ca niște descreierați prin noroaie, prefăcîndu-se că se distrează de minune.

A doua posibilitate era să se rezume la rolul standard de vînat. Să se lase hăituit de indivizii respectivi, prefăcîndu-se că se ascunde, dar în așa fel încît să fie descoperit cu ușurință, și să-i care după el prin tot felul de coclauri, pînă le va ieși limba de-un cot. Era o chestie amuzantă, dar plină de risc. Nu știa cu ce arme erau dotați indivizii, de data asta, și cît de mult rău îi puteau provoca. Pe de altă parte trebuia să aibă o înfățișare care, după părerea vînătorilor, ar corespunde imaginii standard despre un calfor... Asta era, într-adevăr, o problemă dificilă. Cine mai ținea minte ce înfățișare luaseră alți calfori, în alte sezoane de vînătoare?

A treia posibilitate, cea mai amuzantă, dar care îi repugna total, era să joace chiar el rolul de vînător. Să se transforme într-o lighioană înfiorătoare, pe cît posibil indestructibilă, și să-i fugărească pe indivizii care nu-și închipuiau că-i amenință vreun pericol, pînă la nava lor, făcîndu-i să părăsească în grabă planeta... Ideea îi surîdea, i-ar fi plăcut mult s-o pună în practică, dacă n-ar fi existat un aspect dezagreabil: exista posibilitatea ca vreunul dintre vînători, văzîndu-se brusc în postura de vînat, să facă un infarct... Iar lui Tolagola îi displăcea profund să provoace vreun rău unei ființe rationale, chiar dacă nivelul ei de inteligență nu era prea ridicat...

În timp ce atîrna de cracă, pe malul mlaștinii apăru grupul de vînători, în combinezoane de camuflaj și cizme înalte, cu căști globulare, transparente. Își țineau armele pregătite, uitîndu-se atenți în toate părțile, gata să tragă în tot ce-ar fi mișcat. Printre ei alergau niște animale mărunte, cu patru picioare, adulmecînd frunzișul putred de la poalele copacilor. Tolagola știa ce sînt: niște mutanți ai unei specii inferioare de pe Terra, adaptați condițiilor de pe Calfora. Nu era prima dată cînd vînătorii veneau însoțiți de cîini. Însă, indiferent dacă veniseră singuri sau cu haite de cîini, succesul fusese, de fiecare dată, același: vînătorii se întorseseră acasă încărcați cu false trofee, pe care vreun calfor mai milostiv se îndurase să li le modeleze, ca să aibă și bieții oameni o bucurie. Vorba ceea, dacă tot ai bătut jumătate de univers, măcar să nu te întorci cu mîna goală...

Tolagola privea grupul de vînători ce stăteau derutați și puțin speriați pe marginea mlaștinii și se întrebă ce să facă. Mai că-i venea să le strige, în urechi: bau!, iar apoi să dispară printre copaci, amuzat de spaima lor.

Ce-ar fi să se transforme în cîine? Să se amestece în haita chelălăitoare și să se prefacă, lătrînd, că a găsit o urmă? Și să-i facă să alerge după el pînă le-o trece cheful să mai calce pe Calfora...

Nu, era prea riscant... Oricine știe că vînătorii, mai ales cei începători, își nimeresc, în primul rînd, cîinii... Nu merita să se aleagă cu un glonț doar așa, de dragul distracției...

Rămase încă un timp, atîrnat de cracă, privind grupul de vînători care începuseră să se împrăștie prin tufișuri, conduși de cîinii care nici ei nu știau prea bine ce urmăreau...

Atunci îi veni o idee, care îi păru atît de reușită, încît nu mai stătu pe gînduri și o puse în aplicare. Coborî brusc din copac, iar cînd atinse solul, avea înfățișarea unui vînător, în uniformă de camuflaj, cu o cască transparentă și cu arma în mînă. Se îndreptă, zîmbitor, spre grupul care scotocea de zor prin tufișuri.

– Salut, prieteni! Cum merge? Ați vînat ceva?

Vînătorii îl priviră înciudați.

– Pe dracu ! Nu mișcă nimic! O să cerem banii înapoi de la agenție! Planeta asta e pustie, domnule! Numai mlaștini și tufișuri!

Unul îl privi bănuitor:

– Dar dumneata cine ești? Nu-mi aduc aminte să te fi văzut pînă acum. Și unde și-e cîinele?

Tolagola rînji cu gura pînă la urechi:

– N-am cîine. Ce să fac cu el? Și ce dacă nu m-ai mai văzut? De unde știi că nu sînt, de fapt, un calfor?

Individul zîmbi stînjenit:

– Nu te supăra... Sînt puțin cam nervos... Să pierzi vremea prin coclaurile astea, cînd reclamele pretindeau că-i cel mai bogat loc în vînat din univers...

– Stai puțin! se repezi un altul. Individul ăsta n-a venit cu noi! Îi știu pe toți din grup! N-a fost pe nava noastră! Și nici n-a asolizat vreo altă navă între timp! Cine ești, domnule? Băieți, să știți că-i un calfor! Mi-a spus mie cineva că indivizii ăștia sînt în stare să ia orice înfățișare!

– Bine, scumpule, îl ironiză Tolagola, sînt un calfor. Și ce-o să-mi faci? Cum o să dovedești că nu sînt om?

Individul se înfurie brusc.

– Foarte simplu! O să-ți trag un glonț în cap și atunci o să-ți recapeți înfățișarea adevărată!

– N-ai decît. Însă m-ar mira să ai atîta curaj! îl persiflă Tolagola.

Individul, probabil cam schizofrenic de felul lui, nu mai stătu pe gînduri. Puse arma la umăr și trase.

Glonțul exploziv îi pătrunse în piept și țîșni prin omoplat, făcînd o gaură cît pumnul. Sîngele țîșni din abundență, împroșcîndu-i pe toți cei din jur. Prin rana oribilă se scurgeau, peste costumul de camuflaj, măruntaiele sfîrtecate... Tolagola se prăbuși, se mai zbătu o dată, apoi rămase țeapăn.

– Ce-ai făcut, nenorocitule! urlă unul dintre vînători. Nu vezi că-i om? Ce dacă nu-l cunoșteai? O fi stat tot timpul în cabină, sau o fi vreunul din membrii echipajului...

Cel care trăsese înlemnise. Arma îi căzuse din mînă.

– E mort... Spuse un altul, care se aplecase și examinase cadavrul de aproape. Ce naiba facem? Trebuie să-l anunțăm pe căpitan. Ai încurcat-o, George... Crimă cu premeditare...

George începu să plîngă.

– Băieți... N-am vrut... Am crezut că-i un calfor...

Tăcură cu toții. În cele din urmă, unul spuse:

– Știți ceva? Nu-l cunoaște nimeni... Nu știe nimeni că a fost cu noi... Eu zic să ne întoarcem pe navă și s-o dăm dracului de vînătoare. Nu știm nimic, n-am văzut nimic... Căpitanul o să-l caute ce-o să-l caute, dacă o să-și dea seama că lipsește... Iar dacă n-o să-l găsească, o să creadă că l-au mîncat calforii... Să-l aruncăm în mlaștină!

– Eu nu mă ating de el, protestă unul. Mai bine să-l acoperim cu niște crengi...

Se grăbiră cu toții să arunce peste el crăci și frunze, apoi fugiră, fără să mai privească înapoi.

După ce dispărură, Tolagola se ridică rîzînd și se transformă iar într-un nor trandafiriu... Își căută o scorbură comodă și se pregăti să se cufunde iar în somn... Doamne, ce bine se distrase! Frumoasă ideea asta a oamenilor, cu vînătoarea... Abia aștepta noul sezon de vînătoare.

Lucius SHEPARD

Mica serenadă nocturnă (II)

Urmări oscilațiile șerpuitoare ale trompetei alto, tăindu-și drum prin huruitul și larma făcută de corzi, ca o panglică strălucitoare de note gravate prin tunete și putere și întuneric.

Un moment mai tîrziu, se uită la ceas și tresări descoperind că momentul durase 20 de minute.

Deci, era puțin întors pe dos; și ce-i cu asta? Avea dreptul să fie! Avea o soție dură... o viață. Soție. Cuvîntul acela tăios, care-l rostise și la căsătorie. Lîngă el – carnea mată, sîngele ca un sirop, pieptul scos în afară, fața vopsită care i se păruse drăguță. Cîntăreața moartă, femeia a cărei voce îmbolnăvea de cancer, ale cărei sărutări lăsau pete jilave și mucegăite, ale cărei...

Inima îi bătea slab, mîinile îl dureau, degetele îi erau amorțite și gîndurile îi deveniseră un gol amar și strălucitor deschizîndu-se pe un cer fumuriu, ca o strălucire lentă. Simțind o emoție purpurie puternică și prea contemplativă pentru a fi furie, scrise doar un paragraf și apoi se opri să-l citească.

„Problema acestei muzici e că ea cuprinde adevărul. Nu e artă, nu e frumusețe, e un aparat de măsură a stării lumii și a sufletului. Este punctul terminus al timpului, un registru al întrebărilor de care ne temem, racordarea prin muzică a adevărurilor mărunte, un universal val alfa, EKG-ul divin, ultimele armonii posibile, un minimum de sunete... și toate lucrurile pe care nu le-am enumerat să fie pentru ei, pentru noi... poate de aceea pare atît de al naibii de veridică. Ea trezește o dorință de sinucidere, de a merge într-un loc unde nu există probleme, ci numai picurarea sîngelui prin carnea pietrificată și vibrațiile mesajelor electrice trecînd prin creier."

Bine, gîndi el, încă un paragraf irosit. Dacă va pune asta în articol, o să trebuiască să-și caute altă slujbă în revistele săptămînale de reclame.

Rîse emițînd un sunet trist. La naiba, se simțea groaznic.

Poate nu chiar groaznic... doar ca un nimic. Ca și cum nu ar fi existat nimic în capul lui în afara muzicii. Muzica și în rest numai întuneric și moarte. O viață distrusă.

O dragoste distrusă. Mai bătu cîteva rînduri.

„Poate Dexter avea dreptate, poate muzia aceasta vă va schimba viața. E al naibi de sigur că pe a mea a reușit s-o schimbe. Mă simt ca un rahat, doamna mea a ieșit cu un gunoi de doi bani, și tot ce pot face în loc să reacționez, este să-mi temperez enervarea. Vreau să spun, poate efectele muzicii celor de la Afterlife ne reduc caracterul schimbător al emoțiilor, ne aduc la nivelul cadavrelor care o cîntă. Asta ar fi putut însemna pacea și dragostea de care vorbea Dexter. Oameni care simt ca mine n-ar mai avea destulă energie pentru un război, pentru poluare sau pentru multe altele. Probabil că n-ar face nimic în majoritatea timpului așteptînd ca hrana să le intre singură pe ușă..."

Iisuse, și dacă muzica te-a zăpăcit în halul ăsta? Dacă a declanșat niște schimbări chimice care încet te vor pune la pămînt, cu fiecare celulă din creier pînă cînd temperatura îți va scădea cu trei grade sub normal și vei fi la fel de viu ca un urs care hibernează. Și dacă totul era adevărat și chiar în acel moment muzica se transmitea peste tot pe WBAI? E o nebunie, omule, își spuse, e chiar sărit de pe fix!

Dar dacă aparatul auditiv al lui Dexter nu era compus decît din niște dopuri pentru urechi, dacă fiul de cățea nu a ascultat și el muzica? Și dacă el știuse de efectele muzicii, și dacă el voise să transforme jumătate din oameni în zombi în numele unei lumi mai bune? Și ce ar fi fost greșit în asta?

Nimic. Un aer curat, mai puțin război mai multă hrană... stivuiește bulbii într-un depozit, și lasă-i să vegeteze în timp ce altcineva curăță mizeria.

Nimic greșit în toate astea... atîta timp cît nu făceai parte din jumătatea care ascultase muzica.

Lumina începuse să-i rănească ochii. Stinse lampa și rămase în întuneric, fixînd ecranul strălucitor. Se uită afară pe fereastră. De cînd privise ultima oară, trei sferturi din luminile clădirilor vecine se stinseseră și se părea că luminile rămase constituiau un fel de cod ciudat, ortografiind un mesaj de pătrate aurii pe o pagină neagră. Simți funicături de-a lungul coloanei, imaginîndu-și mii de alte „păsări de noapte" crescînd încet și reci și sensibile la lumină, stînd în camerele lor întunecoase în timp ce un șuierat înalt, de șarpe le sfredelea creierul.

Ideea era absurdă. Dexter tocmai îi închisese gura concediindu-l cu cîteva timpenii reacționare. Însă Goodrick nu avea chef de rîs.

Poate, gîndi el, ar trebui să cheme poliția... să cheme pe oricine.

Dar atunci ar fi trebuit să se ridice, să formeze numărul, să vorbească, și era mult mai plăcut să stea liniștit și să asculte fundalul static al universului, cîntecul trist al vieții după care nu venea nimic.

Își aminti cît de liniștiți fuseseră cei de la Afterlife, mîinile palide ale pianistului plutind peste clape ca niște animale albe alunecînd, lăsînd în urma lor o urmă unduitoare și ochii omului de la trompetă dați peste cap, arătînd albi sub ochelarii de soare, întorși înăuntru spre o imagine calmă, și tipul de la bass, degetele alergînd peste corzi, dar cu capul căzut pe spate, ochii săi fixați în tavan ca și cînd ar fi urmărit stelele.

Asta se întîmplă cu adevărat, gîndi ea; o credea, dar nu simțea nici urmă de panică. Mîinile i se strînseră pe brațele fotoliului, înghiți în sec și ascultă. Mai multe lumini se stinseseră în zgîrie-norii apropiați. La naiba, toate astea se întîmplau cu adevărat... și el nu se temea. De fapt, începuse chiar să-i placă senzația. Ca o mică vacanță. Dă-i numai sonorul mai mic și așează-te la loc și lasă-ți mintea să se înmoaie ca o bucată de brînză veche.

Mă întreb ce va zice Rachel?

Păi, ar fi încîntată. La urma urmelor, ea nu a auzit muzica și va fi fericită ca o nenorocită de moluscă, să-l aibă pe el imobilizat în scaun în timp ce ea va aduce necunoscuți și va face dragoste cu ei pe covorul din living-room. Vreau să spun, el nu va avea de făcut nici o obiecție, nu-i așa? Poate că tipilor morți le place să privească. Poate... Palmele începură să-l mănînce, mînjite cu mizeria orașului. Decise că trebuie să le spele.

Cu un efort uriaș, simțindu-se ca și cum ar fi cîntărit trei sute de kilograme, se ridică și se deplasă spre baie. Dură cîteva minute să ajungă acolo, să bîjbîie după întrerupător și să-l răsucească. Lumina aproape îl orbi și se sprijini de perete punîndu-și mîinile la ochi. Strălucirea și razele împrăștiindu-se din porțelan, din armăturile de crom și din faianță, un șrapnel de lumină străbătîndu-i retina. „O, Iisuse!", spuse „Iisus!" Apoi se zări în oglindă. Pielea păstoasă, lividă, buzele prea roșii, cearcănele din jurul ochilor ca niște urme vinete de lovituri. Domnul Zombi.

Reuși să privească în altă parte. Răsuci robinetul. Muzica țîșni o dată cu apa strălucitoare, apoi își puse mîinile sub jet, nu simți răceala apei, doar notele întunecate traversîndu-i pielea.

Își retrase mîinile și se holbă la ele, privindu-l cum picură armoniile strălucitoare, ale basului, bateriei și pianului. După un moment stinse lumina și rămase în întunericul binecuvîntat și rece, ascultînd sunetele înalte cîntînd în depărtare, ademenindu-i gîndurile în jos spre canalul întortocheat de aur care nu conducea nicăieri.

Un lucru trebuia să admită: Vitalitatea diminuată pînă la cel mai jos nivel îți oferea perspectiva asupra

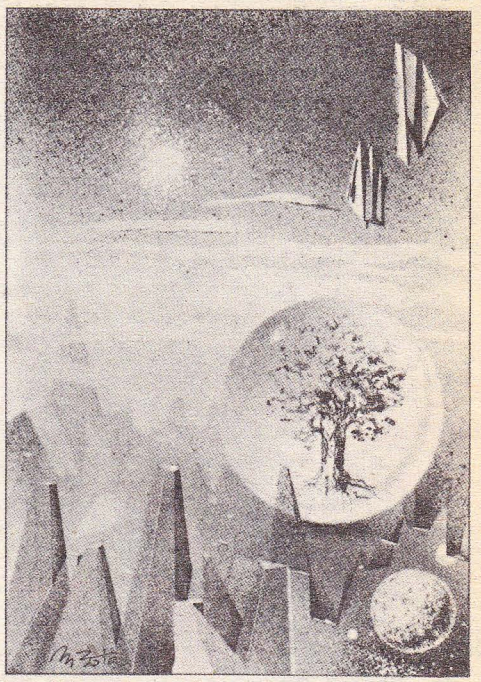

întregii lumi. Ia-o pe Rachel. Ea poate veni în fiecare minut, strălucitoare și numai zîmbet, fîțîindu-și fundul își va arunca geanta și haina undeva, îi va da un sărut din vîrful buzelor, îl va întreba ce a mai făcut... și în același timp mecanismul ei sexual se va răci marcînd ultimele grade de căldură, tot așa cum motorul unei mașini toarce în liniștea garajului, un lichid scîrbos curgînd din ea. Acum putea să vadă clar spectrul întreg al înșelăciunii ei, să vadă fără să simtă furie sau frustrare, ci înregistrînd totul ca pe o problemă obiectivă de afaceri. Ceva ce trebuia să fie făcut. Asta era evident. Era chiar surprinzător că nu-i venise ideea asta mai devreme... sau poate nu chiar așa surprinzător. Fusese prea implicat emoțional, prea agitat. Acum... acum schimbarea era posibilă. Trebuia să discute cu Rachel, să găsească răspuns la problemele lor. De fapt, el credea, că poate nu va fi necesar să discute. Dacă ea va învăța să asculte, totul va fi în ordine.

Nu ar fi vrut să părăsească întunericul ocrotitor al băii... dar simțea că va fi în stare să termine articolul... numai să-i scrie și sfîrșitul care-i lipsea. Se întoarse în odaie și se așeză în fața computerului. WBAI terminase reluarea. Închise radioul ca să poată auzi muzica în interiorul capului său.

„Stau aici ascultînd o mică serenadă nocturnă, o șoaptă ascuțită a unei melodii strecurîndu-se printr-o crăpătură în ușa morții, și... știți ceva? chiar dacă nu pot să aud sau să mă gîndesc la altceva decît la țandăra aceea tremurătoare de sunete, aceasta devine mai mult o calitate decît o piedică, începe să ordoneze lumea într-un fel cu totul nou. Nu trebuie să explic nimic pentru aceia dintre voi care o auziți împreună cu mine, dar pentru restul, lăsați-mă să vă împărtășesc din experiența mea. Vezi... clar, mi se pare un cuvînt relativ potrivit. Ești eliberat din lanțurile inhibiției, al sentimentelor schimbătoare și, astfel, poți percepe cît de ușor îți poți modifica viața, și în final, înțelegi că puține schimbări te pot face să atingi statutul perfecțiunii calme. O tăietură ici, dincolo un pliu aranjat, altă tăietură, și dintr-o dată constați că nu a mai rămas nimic de făcut, absolut nimic și că ai atins treapta armoniei cu mediul."

Ecranul strălucea prea puternic ca să-l poată privi. Goodrick îl întunecă. Realiză că și întunericul avea strălucirea lui particulară. Ciudat. Răsuflă adînc... sau încercă să o facă, dar pieptul nu i se ridică. Rece, gîndi, foarte rece. Nici o parte nu se mișcă. Numai calm adînc, alb, calm, alb, într-un înveliș negru, negru și mai rămăsese ceva de aranjat. El era aproape acolo. Oriunde ar fi fost acel **acolo**.

Un susur alto, rece de plăcere prin zgomotul

nopții.

„Nu pot recomanda experiența în mod deosebit. La urma urmelor nu există griji, nici dorințe tulburătoare, nici dispoziții proaste, nici apucături detestabile...“

Un clic – ușa de la intrare deschizîndu-se, un sunet care părea să mărească strălucirea din cameră. Pași și vocea lui Rachel.

„ – Wade.

Putea să o simtă. Fierbinte, lipicioasă, moale. Îi putea simți greutatea unsuroasă a pieptului, răsucirea șoldurilor, flexarea mușchilor vii ca o muzică, un concert obscen al vitalității și amăgirii.

– Aici ești! spuse ea limpede, o fișie de sunete fîrbinți, și veni în spatele lui. Se aplecă, îi puse mîinile pe umeri și îl sărută pe buze, un șarpe de păr castaniu încolăcindu-i-se în jurul gîtului și pe pieptul lui.

– Cum merge articolul? îl întrebă îndepărtîndu-se.

Își mîji ochii în direcția ei. Fundul adăpostit în mătase, mințea ca un canal de scurgere plin de fiere neagră, inima ca o bucată de hamburger roșu crud și otrăvit. Cățelușii drăguți săltînd în față.

Temperatura ridicată a cărnii ei lumina totul. Chiar și aerul strălucea. Umbrele erau lumină neagră.

– Bine, spuse el. Aproape l-am terminat.

„... numai minutele curgînd infinit de încet, gîndurile liniștite ca buclele de fum, numai timpul ca o atingere ușoară a unei prezențe, numai muzica perfectă care nu exista aidoma fumului...“

– Deci, cum a fost la Vanguard?

El chicoti. „Nu ai auzit la radio?“

O pauză. „Nu, am fost ocupată“.

Ocupată, o-ho. Șoldurile ridicîndu-se de pe un așternut mototolit, lucind de sudoare, gura umplută cu limba, sînii rostogolindu-se greoi, fundul mare mișcîndu-se.

– A fost bine, spuse.

Un rîs nervos.

– Foarte bine, adăugă. Cel mai bine.

Își examina sentimentele. Totul era în ordine, sub control... cît mai rămăsese din ele. Doar aschii de disperare, un fragment de furie, cîteva fărîme de dragoste. Nu destul pentru a fi important, nu destul pentru a-i stînjeni judecata.

– Te simți bine? Pari ciudat.

– Sînt bine, spuse simțind o undă ascunsă și puternică de plăcere. Vrei să asculți concertul de la Vanguard? Am înregistrat totul.

– Bine... dar nu ți-e somn? Pot asculta și mîine.

– Sînt bine.

Deschise casetofonul. Ecranul computerului lumina ca un soare alb.

„... vuietul unei furtuni negre, fire roșii de foc pe o creastă îndepărtată, întreaga lume iradiată de o vibrație mistică, bucățile de carne pline de viață, devenind reci și ușoare, și Nilul Alb al unei minți curgînd peste tot...“

– Îți place? întrebă el. Ea se îndreptase spre fereastră privind orașul.

– E... curios, spuse ea. Nu știu dacă îmi place dar e...

Ce era cu această nuanță de deprimare din vocea ei? Sau nu era decît neatenție? Deschide urechile, iubit-o, și lasă vechea magie neagră să te stăpînească.

„... ascultă numai, și las-o să te pătrundă, las-o să-ți umple spațiile creierului cu murmure alergînd în neorînduială, ca o sîrmă încovoiată a unui șarpe de aramă roșie, fluidă, lasă-l să se așeze confortabil în tine, să se încolăcească în interiorul țestei tale...“

Articolul nu-l mai interesa. La urma urmei cine naiba avea să-l citească? Locul lui era aici cu Rachel, ajutînd-o să treacă prin punctul dificil al tensiunii, confuziei și supărării. Se ridică în picioare cu greu și se apropie de Rachel. Își puse mîinile pe șoldurile ei. Ea se încordă, apoi se relaxă. Apoi se încordă din nou. Se uită peste capul ei la Manhattan. Numai cîteva lumini mai străluceau. Mesajul devenea din ce în ce mai simplu. Punct, punct, punct. Stop, punct, punct. Stop.

– Putem discuta, Wade?

– Ascultă muzica, iubit-o.

– Nu... zău! Trebuie să discutăm!

Încercă să scape, dar o reținu; degetele lui o prinseră ca niște cîrlige de oasele șoldului.

– O să te țin pînă dimineața, spuse el.

– Nu prea cred! Se întoarse cu fața la el și îl fixă cu ochii de un verde absolut. Am amînat asta prea mult timp. Gura i se deschise ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar apoi se uită în altă parte. Îmi pare rău, spuse ea după o pauză destul de lungă.

El știa ce avea să urmeze și nu voia să audă mai mult. Ea nu putea să mai aștepte? În cîteva minute va începe să înțeleagă, să știe ce știa și el, Iisuse, nu putea să mai aștepte?

– Ascultă, spuse el. OK? Ascultă muzica și după aceea o să vorbim.

– Dumnezeule, Wade! Ce-i cu tine și cu muzica asta nenorocită?

Începu să se ridice, dar el o prinse de braț.

– Dacă asculți, o să-ți dai seama ce vreau să spun, o asigură el. Dar durează un timp. Trebuie să-i dai timp.

– Despre ce vorbești?

– Muzica... E ceva, face ceva.

– O Doamne, Wade... E important!

Se luptă încercînd să-i scape din strînsoare.

– Știu, spuse el. Știu că e. Dar fă-o pentru mine. Fă-o pentru mine.

– Bine, bine! Dacă asta te face fericit!

Oftă, făcu un efort vizibil să se concentreze asupra muzicii, capul i se aplecă într-o parte... dar numai pentru cîteva secunde.

– Nu pot să ascult, îi spuse. Am prea multe pe cap.

– Nu încerci.

– O, Wade, spuse ea, bărbia îi tremura, iar tremurul i se transmisese în voce. Am încercat. Chiar am încercat. Tu nu știi. Te rog! Hai să stăm jos..., scoase un alt oftat. Te rog, trebuie să vorbesc cu tine!

Trebuia să o calmeze, să lase calmul lui să-i pătrundă în interior. Îi puse o mînă pe ceafă, forțîndu-i capul să se așeze pe umărul lui. Ea se împotrivi, dar el continuă să apese.

– Lasă-mă ticălosule, spuse ea și vocea îi suna înăbușit. Lasă-mă. Apoi după un moment. Mă înăbuși.

O lăsă să-și ridice capul.

– Ce se întîmplă cu tine, Wade?

Era confuzie și teamă în vocea ei, iar el voia să o liniștească, să-i îndepărteze toate spaimele.

– Nu e nimic! spuse el cu pietatea gravă a unui preot. Vroiam doar să asculți. Mîine dimineață...

– Nu vreau să ascult. Nu poți înțelege asta? Nu.

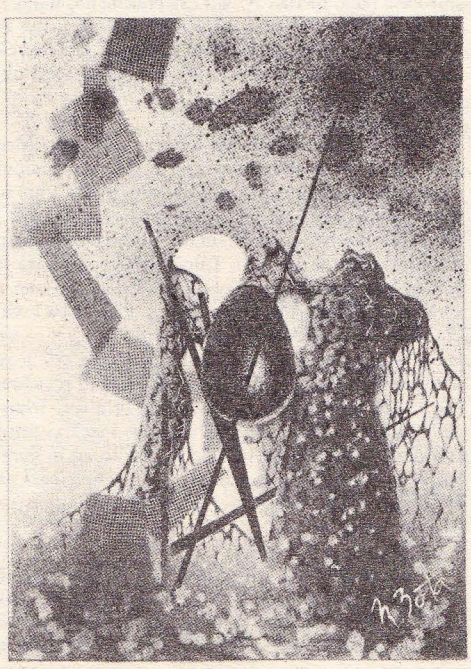

Vreau. Să ascult. Și acum lasă-mă să plec.

– O fac pentru tine, iubit-o.

– Pentru mine? Ești nebun? Lasă-mă să plec.

– Nu pot, iubito, nu pot.

Încercă din nou să scape, dar el refuză să-i dea drumul.

– Bine, bine. Am încercat să preîntîmpin o scenă, dar dacă asta vrei... Își dădu părul pe spate, privindu-l sfidător. Te părăsesc.

Nu o putea lăsa să strice seara, nu o putea lăsa să întrerupă procesul de regenerare. Fără furie, fără resentimente, dar cu precizia și controlul unui grădinar ce tunde gardul viu, o lovi cu dosul palmei, izbindu-i maxilarul și azvîrlindu-i capul pe spate. Ea se izbi de fereastra de sticlă groasă, partea din spate a craniului lovindu-se de ea cu un zgomot sec, capul răsucindu-i-se într-un unghi imposibil.

Poc, poc.

El rămase, așteptînd ca durerea și spaima să-l inunde, dar nu simți decît un val de liniște la fel de palpabil ca și șuvoiul de apă rece, ca o arie rece și aurie printr-o trompetă îndepărtată.

Poc.

Linia vieții sale era perfectă.

Și a lui Rachel la fel.

Zăcînd acolo, cu buzele palide întredeschise, fața destinsă și fermecată, lipsită de orice plăceri și emoții era frumoasă. O șuviță de sînge îi curgea de la rădăcina părului și Goodrick realiză că forma liniei se potrivea perfect cu linia alto, că muzica se scurgea din ea, semnalizînd continuitatea vieții ei la nivel minim. Nu era moartă, suferise doar o reducție necesară. El îi simțea pîrîitul crocant al gîndurilor, precum trosnetul focului transformîndu-se în cenușă.

– Totul e bine, iubito, totul e bine. Își trecu brațul pe sub ea și o ridică, susținînd-o de după talie. O tîrî pînă la sofa. O ajută să se așeze și se așeză lîngă ea cu un braț pe după umerii ei. Capul i se rezema greu de el, pieptul moale îi presa mîna. Putea auzi muzica venind din ea împreună cu impulsurile electronice și talmeș-balmeșul gîndurilor ei. Se gîndi că nu fuseseră niciodată așa de apropiați ca atunci.

Voia să-i spună ceva, să-i spună cît de mult o iubea, dar își dădu seama că nu mai putea vorbi, că mușchii gîtului erau moi și nefolositori.

Bine, asta era în ordine.

Oricum, Rachel știa cum se simțea el.

Dar, dacă ar fi putut vorbi, i-ar fi spus că el știuse dintotdeauna că ei s-ar fi putut descurca și dacă avuseseră probleme, erau totuși făcuți unul pentru celălalt.

Lumina creștea incandescență, ca și cum – avînd viața simplificată – ai fi fost dintr-o dată admis într-o dimensiune albă, strălucitoare. Ea izvora de peste tot, din radio, din televizor, din buzele desfăcute ale Rachelei, din toate suprafețele, albind aerul, noaptea, aducînd speranța, adevărul, frumusețea, tristețea, bucuria, lăsînd doar muzica, ce suna din ce în ce mai tare, înăbușind gîndurile, devenind un fel de prezență neliniștitoare, în interiorul lui. Era destul de rău, își spuse, că lucrurile trebuiau să fie astfel, că ei nu au reușit să se împace într-un fel obișnuit, totuși credea că fusese spre binele lor pentru că astfel cel puțin nu mai puteau strica nimic.

Iisuse, nenorocita de lumină îi distrugea ochii! trebuia să-și fi dat seama, se gîndi, că există și un neajuns, că perfecțiunea nu era absolută.

O strînse în brațe pe Rachel, murmurîndu-i cuvinte tandre, spunîndu-i:

– Iubito, într-un minut o să fie bine. Stai doar întinsă și liniștită. Încercînd să o asigure, să îi țină gîndurile departe de lumea înconjurătoare.

Își dădea seama că lumina o deranja și pe ea după cum își ascunsese fața la pieptul lui.

Dacă rahatul ăsta mai continuă, își spuse, va fi nevoit să cumpere pentru amîndoi niște ochelari de soare.

Traducere
Ana Maria NEGRILĂ

David FLORIAN

ŞUTURI

ŞUTURI
ŞUTURI

Ezita... Întotdeauna se oprea şovăind, privind prăpastia dintre cele două nivele. Poate sau nu poate să sară? Întotdeauna renunţa deşi o voce striga furioasă în el că este laş şi că ar putea să sară! Dar şovăia...

Micul vehicul săltă de cîteva ori greoi, motorul bolborosi ceva neinteligibil pentru oameni (cine ştie ce a vrut să spună), şi s-a oprit. Era prea de tot! Pilotul Hopsid privi descurajat în jurul său şi preţ de o clipă deznădejdea îl copleşise. Înjura în gînd şi pentru că tot nu îl auzea nimeni înjură şi cu voce tare. V-a trebui acum să se folosească de superbele sale picioare pentru cei 16 km cît mai rămăseseră pînă la destinaţie. 16 km?... Nu era chiar atît de mult, dar pilotul nu era obişnuit să meargă pe jos. Acceptă totuşi ideea şi începu metodic să îşi strîngă echipamentul, dar privind plexicul cabinei acoperit de zeci de blănuri vineţii şi lungi aparţinînd orionilor, un val de căldură îl cuprinse. Niciodată nu i-au plăcut aceste animale. De fapt, toată planeta nu i-a plăcut, dar nu o putea părăsi. Faptul că nu îi plăcea nu era un motiv. Hopsid era totuşi rezonabil. Ştia că orionii nu sînt agresivi. Ba auzise că sînt foarte jucăuşi şi doritori de mîngîieri. Cei din expediţia care fusese înaintea lor pe această planetă îşi luaseră chiar şi acasă orioni spunînd că pot înlocui cu succes cîinii. Ce modă!... Carlinga s-a deschis scîrţîind şi Hopsid a închis ochii crispîndu-se.

Planetă – bază! ce miros au!... Pufni scîrbit simţind cum cabina este invadată de corpurile păroase şi informe. Ori fi ei jucăuşi dar lui Hopsid nu îi plăceau. Îi venea să urle de furie şi de scîrbă. A sărit din vehicul. Călcase fără să vrea un animal şi brusc i se făcu milă. Ce prostie! Ce îi făcuseră bietele animale?! Hopsid se calmă privind cu alţi ochi micile ghemotoace vineţii din care nici picioarele nu se zăreau.

Mîngîie unul alburiu ascultînd zgomotele scoase de acesta. Probabil îi plăcea. Zîmbi îngăduitor privind turma de orioni ce mişuna în jurul său. Acoperiseră vehiculul înţepenit pe colina roză transformîndu-l

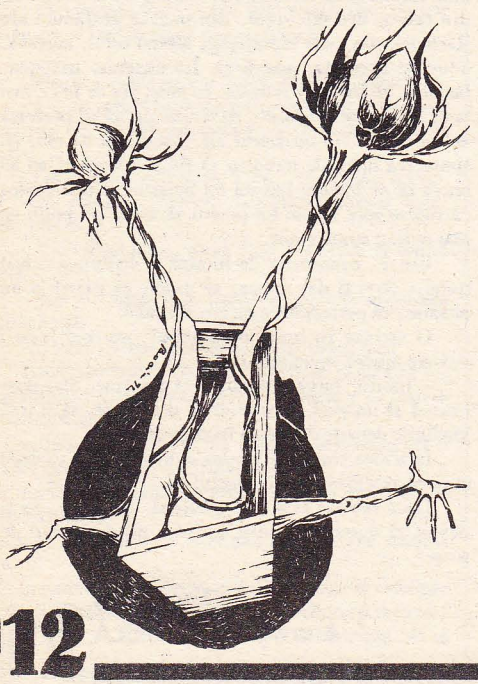

într-un deal vineţiu şi păros. Îşi aranjă echipamentul, stabili direcţia, privi cerul incandescent, deşertul rozaliu pierzîndu-se în zare şi orionii frecîndu-i-se de picioare şi a început epopeea celor 16 km. De început începuse bine, dar apoi nu a mai reuşit să meargă mai departe. Orionii erau atît de mulţi acum încît nu se mai zărea solul. Îl încurca. De cîteva ori era să îi calce în picioare.

– Planetă-bază! Ce mă fac cu ei?! se întrebă mîngîind blănile lungi şi încercă să îşi reia marşul. Dar iarăşi a fost oprit. Acum însă nu a mai zîmbit. Se chinuia să rămînă calm, mîngîierile sale aproape că deveneau lovituri şi suporta cu greu asaltul zecilor de corpuri mici şi păroase. Îşi aranjă furios echipamentul şi preţ de o clipă mîna s-a oprit deasupra armei şovăind! Respinse rapid ideea şi încercă o nouă tentativă de înaintare.

După cîteva ore, pilotul Hopsid îşi dădea seama că acestă zi a fost ziua lui ghinionistă. Se plictisise să îl mai înjure pe Larmon comandantul navei şi al expediţiei ce îl trimisese în această misiune, dar nu renunţase încă la ideea salvării. Se prăbuşi extenuat sub un copac subţire, înconjurat de drăgălaşii orioni. Cine o fi avut nefericita idee să îl trimită pe această planetă?! Tîmpit om! Şi-a adus aminte că s-a oferit voluntar... Se mai întîmplă...

Trebuia să îi mîngîie continuu, să îi gîdile, să îi ia în braţe, lua-i-ar toţi...

Oh, Planetă-bază!... Se simţea nefericit. Privi harta: mai avea 12 km. Încă un efort! Hai Hopsid! Încă un pic. Dar „picul" ăsta... Planeta asta este greţoasă şi-a zis Hopsid mirîndu-se că nu a observat acest lucru mai demult. De ce o fi avînd culoarea roză? Şi orioni ăştia... Insuportabili... Totul era aici prea monoton. Aici nu întîlneai monştri şi civilizaţii agresive ci tocmai invers. Un orion a sărit brusc în aer aterizîndu-i pe piept. Blana vineţie, lungă şi rară îi intră direct în ochi, mirosul lor insuportabil ca de prăjitură ieftină i-a întors stomacul pe dos. Şi în plus, o panglică lipicioasă şi lungă se abătu asupra feţei lui şi Hopsid răcni speriat. A, nu! Era prea de tot. Îl linge.

Aruncă scîrbit orionul din braţe fără a lua în seamă strigătele de protest ale acestuia, s-a răsucit spre primul ghem păros şi i-a tras un şut cu toată puterea.

– Plecaţi de aici! Ple...

Nu a mai apucat să mai termine. Hopsid a sărit brusc prin aer prăbuşindu-se nedumerit în nisipul rozaliu. În următoarea secundă se răsucise cu arma în mîini, dar în afară de orioni nu vedea nimic care... Privea consternat copacul subţire şi dunele de nisip roz pierzîndu-se în zare. După copac nu poate fi nimeni fără ca el să nu îl observe. Atunci... Poate a alunecat... Altfel nu îşi poate explica. Cineva l-a lovit. Era sigur de asta, doar nu zbura singur prin aer ca un idiot! Chiar simţea lovitura. Îl durea. Cîţiva orioni se şi rostogoleau spre el şi impacientat sări în picioare. Parcă erau nişte gheme de aţă sărind prin aer, rostogolindu-se, zburdînd cleioase şi dulci. Parcă şi aerul ăsta dens şi fierbinte îi lăsa un gust dulceag în gură. Un orion tocmai îşi arunca limba lungă şi lipicioasă pe mîna sa. Tresări speriat, ferindu-se şi l-a împins cu piciorul scîrbit.

– Bestie!...

Copacul subţire din faţa sa i-a venit brusc în întîmpinare iar Hopsid nu a mai avut timp să evite impactul. Avea dreptate Larmon: fiecare şut în partea dorsală reprezintă un pas înainte. Dacă nu ai nimic în

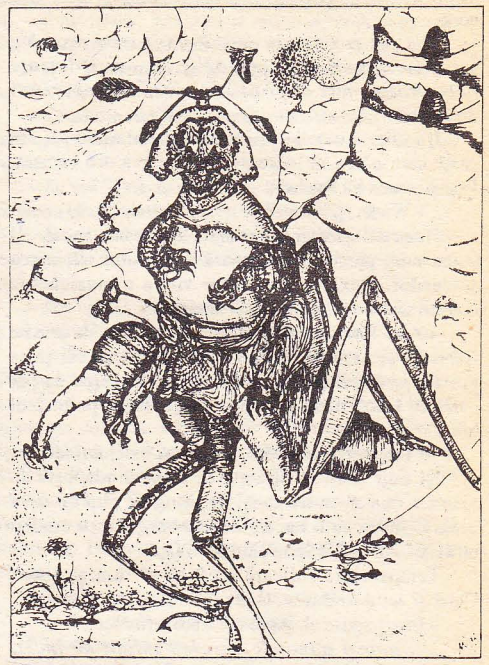

faţă... Hopsid privi speriat copacul. Iar?!... Avea halucinaţii? În spatele său bineînţeles că nu se afla nimic. Şi atunci? Era sigur că a fost împins aşa cum şi cu o clipă mai înainte împinsese un... Privi ghemotoacele vineţii şi o teamă ciudată a început să îl cuprindă. Dar este absurd! Ce pot să îi facă?

Era atent la fiecare mişcare a lor, dar nu observa nimic deosebit, nimic agresiv. Erau dornice de mîngîieri. Avea o vagă bănuială. Unul se oprise la picioarele scormonind nisipul şi Hopsid l-a împins încet înainte şi în aceeaşi clipă simţea cum ceva îl împinge şi pe el din spate. Încetă să mai împingă şi forţa aceea nevăzută se opri. A rămas perplex privind disperat în jur. Doar nu este nebun?! Ce se întîmplă aici?

În deşertul roz, lîngă copacul subţire, printre orionii dulci, un om se gîndea paralizat de spaimă. El nu era roz, nici subţire, nici dulce. Era om. Un om paralizat de frică. Privea orionii întrebîndu-se cît de inteligenţi erau, la ce stadiu au ajuns, dacă îl înţeleg şi mai ales ce vor de la oameni?

Îi era teribil de frică. Cum de au putut fi atît de idioţi, atît de... în fine, toate înjurăturile Terrei la un loc şi să nu cerceteze aceste fiinţe mult mai atent? Cine s-ar fi aşteptat?

– Nu mă aşteptam, a rostit sec Larmon privindu-l. Nu mă aşteptam ca dumneata Hopsid să debitezi asemenea idioţenii! Dacă ceea ce afirmi este adevărat atunci urmările sînt incalculabile. Dacă... Dar deocamdată echipajul nu va afla decît ceea ce ordon eu. Clar?...

Hopsid privi disperat sala de audienţe în căutarea unui ajutor inexistent. Brusc uşa zbură într-o parte şi intră impetuosul Ditar. Hopsid tresări şi simţi cum renaşte speranţa.

– Pilot gradul III Ditar... m-am prezentat pentru executarea ordinului.

–... paus!... apoi întorcîndu-se spre Hopsid:

– Spune-i şi lui!

Hopsid a început din nou să povestească căutînd să fie cît mai convingător. Comandantul îl privea zîmbind cu subînţeles, ascultînd îngăduitor pentru a doua oară eroica povestire a pilotului.

– Pilot Hopsid! Ai de gînd să termini „epopeea"? l-a întrerupt comandantul.

– Dar repet...

– Hopsid!

Tăcere...

Ditar privi preţ de o clipă cînd la comandant cînd la pilot şi invers şi părăsi încăperea. După cîteva clipe s-a întors cu un mic, simpatic şi dulce orion. Sub privirile uimite ale celorlalţi doi acesta l-a pus uşor jos şi l-a împins... Şi... Nu s-a întîmplat nimic.

– Vezi Hopsid? întrebă triumfător comandantul.

– Văd... Asta nu a fost violență! replică Hopsid calm. Orionul se apropiase jucăuș de comandant și... l-a lins. Un lucru firesc, dar Larmon îl privi cu scîrbă apoi își avîntă piciorul într-un șut irezistibil.

– Luați covorul ăst...

Nici el nu a mai apucat să-și termine strigătul. Comandantul a plutit prin aer o secundă iar în următoarea s-a prăbușit greoi ciocnindu-se de Ditar. S-a ridicat furios ducînd mîna spre armă. Hopsid privea totul fără a avea curajul să intervină. Privea cu groază. Colimatorul încadră neiertător corpul vinețiu. Degetul arătător al lui Larmon apăsă brusc declanșatorul, razele morții au țîșnit din armă spre micul orion, dar... Nu s-a întîmplat nimic.

Adică orionul nu a pățit nimic, dar în spatele lor un corp se prăbușea inert. Nu au întors capul. Amîndoi știau că Larmon murise împușcat de propria-și armă. Hopsid îl privea cu groază pe Ditar. Orionii sînt invulnerabili? Acum au pătruns și în navă...

Amîndoi se gîndeau intens. Pilotul Hopsid privea dezorientat cabina blindată în care se refugiaseră scărpinîndu-se ușor pe sub vesta acoperită cu plăci metalice grele. Simțea că se sufocă. Îl privea pe Ditar cum arăta împovărat de greutatea imensă a costumelor blindate, înconjurat de cîmpuri de energie defensive, albastre semănînd cu un arici imens. Panica pusese stăpînire pe nava pămîntenilor. Amîndoi se gîndeau intens. Cine mai gîndea aici? Orionii, cum[illegible]? Atunci...

Acum gîndeau trei. Nava de război trona masivă și inezpulgabilă lîngă micuța navă de cercetare și locotenentul Reiff reprezenta ordinea, pumnul și piciorul Terrei. Iar ceilalți doi explicau pumnului Terrei că nu trebuie să folosească piciorul. Este periculos...

Locotenentul Reiff privea mirat pe cei doi coplanetari ai săi și încet, încet privirea sa rece a strecurat o nouă teamă celor doi.

– Domnilor, Planeta-bază vă este recunoscătoare. Vă asigur că forurile superioare vor studia foarte atent observațiile dumneavoastră și măsurile competente vor fi luate imediat. Deocamdată, pentru că amiralul Larmon, Comandantul expediției a decedat îmi voi asuma răspunderea conducerii acestui avanpost al Terrei. Vă mulțumesc!

Frumos! Vorbise ca din manual! Hopsid înghiți în sec înțelegînd că nava era ocupată de forțele armate. Deci, sînt arestați! Locotenentul Reiff îi expediase în cabinele lor sub escorta severă a doi androizi de luptă. Auzea în spate înjurăturile lui Ditar și trebuia să își recunoască vina. El chemase nava de război.

– Abține-te Ditar! i-a șoptit peste umăr privind cu teamă la automatele celor doi androizi.

– Ascultă! a strigat Ditar apucîndu-l de umăr. Acum am fi putut fi departe, în spațiu, dacă din capul tău sec nu ar fi ieșit „fericita" idee de a anunța autoritățile. Vom putrezi în cilindri de izolare totală a închisorilor terriene. Mulțumesc! Măcar, te rog frumos, dă-mi voie să-ți trag un pumn!

Și zdrang-bang! Sau bang-zdrang și! sau... În fine, dar nu asta contează, ci faptul că nu Hopsid era pe jos ținîndu-și falca în mînă ci... Ditar! Hopsid îl privea uimit și își pipăia maxilarul neîncrezător. Nu îl durea nimic, nu a simțit nimic. Nici măcar nu a clipit, iar Ditar... Ditar își ștergea sîngele privindu-l îngrozit pe Hopsid. S-a ridicat încet, lipindu-se de zid.

– Ești... ești... ești un... un... un orion Hopsid! a bolborosit cu groază tîrîndu-se cît mai departe de el.

– Roboți!... Ascultați ordinele OMULUI! Cel din fața voastră NU este om. Nimiciți-l!... NIMICIȚI-L!...

– Ditar!... NU!

Un android s-a răsucit scurt și a tras. Al doilea a repetat operațiunea cu perfecțiunea unui aparat construit special pentru așa ceva și a tras. De tras au tras amîndoi, dar de prăbușit tot ei s-au prăbușit. Undeva, departe, se auzeau pașii unui om înnebunit de frică. Ditar fugise...

Hopsid încerca de cîteva minute să depisteze vreun zgomot, dar cu toate că nu se auzea nimic, era sigur că este urmărit. Evadase... Evadase din celula sa de detenție. Androizii care îi păzeau zăceau pe jos carbonizați, uciși de propriile arme pe holurile navei și nimeni nu avea curaj să îl oprească. Era invincibil. Nimeni nu i se putea opune. Cîțiva orioni au început să zburde veseli pe lîngă el și Hopsid zîmbi trist. Doar ei nu îl ocoleau. Erau și ei imuni împotriva violenței. Se afla în nivelul trei. Hopsid știa că nimeni nu va mai intra după el în zona invadată de orioni, dar nici el nu putea să iasă. Nivelul era încercuit de baraje de energie defensive pentru a izola total nivelul de restul navei.

Și cu toate acestea simțea că este urmărit. A început din nou să cerceteze în întunericul de pe hol. Tresări brusc. Cineva alerga în spatele lui. Cine?... Cine avea acest curaj? Pilotul Hopsid venise aici pentru că numai de aici putea să își continue evadarea. Prin întuneric se profilau colțuroase siluetele celor trei nave de intervenție. Pașii necunoscuți se apropiau amenințători și Hopsid sări în cabină. Lumini de control... cuplat circuit, alarmă exterioară... cuplat combustibil... cuplat comandă manuală... motoare... cuplaj maxim... fortaj... desprindere... rotație plan orizontal 157 grade, unghi atac 0 grade 32 minute... fortaj maxim... alarmă interioară... corecție... accelerație 26... peretele crescînd continuu... Altă șansă nu avea decît să străpungă peretele blindat al navei, și totul depindea de accelerația navetei. 3G... Peretele se mărise acoperind tot ecranul. 3,5 G... Peretele... Hopsid se crispă în fotoliu... Impact!... Hopsid și-a dat seama că tot timpul a ținut ochii deschiși. Șocul îi avariase sistemul de protecție, dar în rest nu simțea nimic. La un asemenea șoc ar fi trebuit să fie „afiș" dar nu era. Îl proteja SISTEMUL. Era un orion. Era imun...

Continuă să accelereze îndepărtîndu-se continuu de planeta roză Orion VI. Cît mai repede! Știa că planeta este înconjurată de alte trei baraje de energie defensive, că planeta este încercuită de crucișătoare de luptă terriene printre care nici un ac nu se putea strecura. Hopsid zîmbi disprețuitor. Dacă ar vrea, ar putea fi stăpînul lumii. Toate aceste nave nu puteau să îi facă nimic. O singură rachetă trimisă spre el ar declanșat distrugerea navei care a lansat racheta. Simplu!... Dar barajele? Totul se juca pe o carte: viteza navei. Cu cît era viteza mai mare cu atît șansele creșteau. Va supraviețui sigur șocului. Privi indicatorul: 5G. Aproape de limită. Un semnal de alarmă îl făcu să tresară. Era urmărit. Identifică uimit o altă navă de intervenție. Cine îl urmărea? Cine este nebunul?! Are aproape 4G. CINE îl urmărește?

– FX.014!... FX.014!... Somație grad zero... Aici crucișătorul amiral Affer... Repetăm: somație grad zero... Înscrie-te pe orbita A41... Orbita A41...

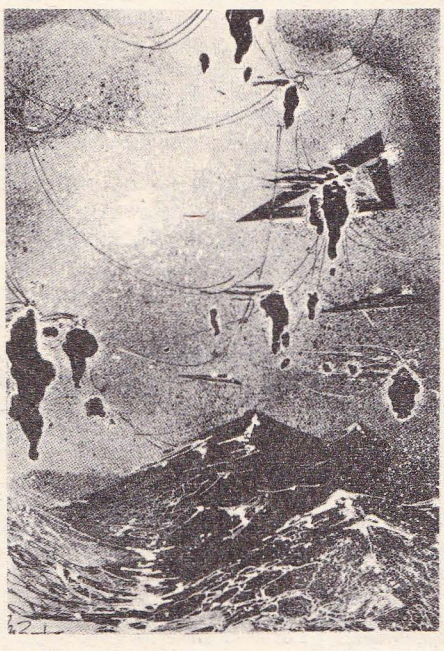

Cine îl urmărea? Însemna că și celălalt avea SISTEMUL? Acum avea și el 5G. Sau poate că este dirijată automat? Va trece și el de barajele de energie?

– FX.014!... Somație grad trei... Înscrie-te pe orbita C21!... Aici...

Inconștienți! Nu au cum să îl oprească.

Primul baraj... Al doilea... Al treilea... Nava trepida puternic, ajunsă la limita rezistenței maxime.

– FX.014!... Somație grad cinci... În următoarele nouă secunde atac ionic!...

– Hopsid începu să numere mecanic în gînd. Cînd ajunse la nouă, o rază a țîșnit din unul din coloșii metalici din fața sa și în următoarea secundă crucișătorul explodă. Planetă-bază! Ce explozie!... Hopsid accelerâ triumfător depășind lanțul crucișătoarelor și acum nimic nu îi mai stătea în față. Dar în spate nava cealaltă continua să micșoreze distanța.

– FX.014!... Hopsid, mă auzi?... Aici Ditar!...

Hopsid frînă brusc. A auzit bine? Ditar?!

– Aici FX.014!... FX.023, apropie-te sector vector nul 052! Ditar!... De cînd ai SISTEMUL?

– Acum trei zile am observat pentru prima dată. Nu mai ești singur Hopsid. Acum am devenit și eu orion.

– Fi calm Ditar! Nu sîntem doi... Sîntem TREI!

– TREI?!... Cine este al treilea?

– FX.014!... Aici FX.026!

Hopsid îi recunoscuse vocea. Era locotenentul Reiff... Începuse o reacție în lanț. Hopsid simțea cum o căldură ciudată îl cuprinde.

– Aici FX.014!... Locotenent Reiff? De cînd ai SISTEMUL?

– De ieri...

– Cu cine ai mai venit în contact?

– Cu cel puțin trei sute de persoane.

Deci reacția s-a declanșat. Hopsid era convins că în curînd alte nave li se vor alătura.

După două zile cele trei nave au fost oprite de un super-baraj de energie ce înconjura Terra. Dincolo de el se afla concentrată o flotă spațială așa cum Hopsid nu văzuse niciodată în viața lui. Erau mii de nave. Se părea că toată Omenirea se adunase în jurul barajului pentru a-i opri. Le era frică. Hopsid înțelegea că depășise omul obișnuit.

După alte două zile șaisprezece nave li s-au alăturat venind de pe Orion VI. După numai o zi toată flota de crucișătoare încercase să îi oprească din evadarea de pe Orion VI a sporit considerabil rîndurile SISTEMULUI. Acum cele două armate stăteau una în fața celeilalte despărțite de un zid. Așteptau...

După alte trei zile a venit ultimatumul din partea Terrei. Li se cerea să părăsească galaxia. Au rîs... Și s-au apropiat de baraj. După

alte trei zile flota terriană s-a dispus în dispozitiv de luptă. N-au mai rîs, dar au rămas pe loc. Apoi au urmat zile lungi de aşteptare, în care cele două armate se studiau reciproc. Se pregătea asaltul. Cînd lupta părea inevitabilă, Terra le-a comunicat că ultimatumul se anulează. De ce? SISTEMUL pătrunsese dincolo de baraj. Hopsid şi-a adus aminte că înaintea lor pe Orion VI, o altă expediţie luase orioni pe Terra în loc de cîini...

Acum toţi terrienii se transformau. SISTEMUL era molipsitor. Iar Hopsid trăia fericit pe planeta sa natală pînă cînd... într-o zi...

Încerca de trei ore să privească un copac. Nici măcar nu ştia dacă este copac sau nu, dar aşa auzise: „Ce copac frumos!". Iar vocea nu era de om. Dar nici artificială, de android. Şi atunci... De la un timp, simţea în jurul său alte prezenţe, STRĂINE. Nu îi simţea oameni. Nu vedea copacul. Cu toate acestea nu era orb. Nu... Dar cu cît voia să afle mai multe date despre exterior cu atît afla mai multe despre sine însuşi. Acum, de exemplu, afla că nu are vederea normală, că suferă de cataractă gradul II la ochiul stîng, că... S-a împiedicat de ceva şi a căzut. Hopsid a scîncit ca un copil neajutorat, apoi o furie imensă a pus stăpînire pe el. Au ajuns orbi, insensibili. A încercat să pipăie cu mîna corpul de care s-a împiedicat, dar în loc să afle cum arăta acel corp, află că muşchii mîinii drepte nu mai puteauexecuta aceeaşi sarcina pe care o executau ieri, că nervul degetului mic reacţionează prea lent, defectuos, că circulaţia capilară s-a dilatat prea mult, că...

Renunţă să caute acel corp necunoscut. Niciodată nu va afla ce corp a fost acela. Devenise un egoist total. Nu se interesa decît de el însuşi.

Totul a început de la SISTEM. Dintr-un sistem imunitar anti-violenţă acesta s-a extins încetul cu încetul. Ploaia nu putea să îl ude. Răminea neatins. Vîntul nu putea să îi fluture părul, soarele nu îl încălzea, frigul nu îi provoca nici o senzaţie... Apoi sistemul s-a extins şi asupra interiorului său. Iar acum... Ce mai urmează? SISTEMUL era atît de seducător... Oamenilor le-au plăcut să se ştie invincibili.

După o zi Hopsid se afla în acelaşi loc, nemişcat. Acum nu reuşea să se concentreze decît trei ore într-o zi. Era o moarte lentă. A doua zi, doar o oră, Hopsid era lucid. A treia zi, doar în cîteva minute cumulate pe parcursul a 24 de ore îşi putea pune o întrebare. A patra zi...

– Ia uite!... Un om!

Hopsid tresări brusc. Poate erau ultimele clipe din viaţa sa cînd mai putea gîndi. Devenise atent. Singurele informaţii despre exterior le putea primi numai de la alţii. Care alţii? Oameni? imposibil! Toţi se aflau sub stăpînirea SISTEMULUI. Atunci?... Străinii?

– Puteam să îl omor... Îl vezi?

Nu poate exista civilizaţie perfectă. Trebuie să existe şi în aceasta „uscăturile" ei, sau mai bine zis, „gura spartă". Nu numai pămîntenii...

– Ce faci?!

– Priveşte-l! Nu simte nimic... Şi dau în el cît pot de tare. Mă doare piciorul.

Hopsid aştepta insensibil.

– Mă aude?

– Nu cred...

– Sînt superficiali. Nu sînt capabili decît să gîndească de suprafaţă. Atît. Sînt obsedaţi doar de exterior, dar de ce nu se gîndesc asupra PROPRIULUI organism?! Poate că...

Hopsid nu ascultă mai departe. Aceasta era soluţia. Îi era teamă să nu expire şi aceste clipe de raţiune. A început să se concentreze. Unde este memoria? Creierul... Alcătuire... Sisteme... Funcţii...

Zîmbi fericit, găsise greşeala. Nu departe, în faţa sa, se întrezărea un copac. Ce copac frumos!!...

Ditar se simţea bine în acest fotoliu imens şi privea ecranul din faţa sa mîngîind orionul de la picioarele sale calm şi chiar visător. Trapa s-a deschis cu un zgomot sec şi urechile îi erau maltratate nemilos de zgomote de provenienţă necunoscută. A sărit furios în picioare.

– Nu cînt frumos, dar cînt tare, nu-i aşa?

Era Hopsid.

– Planeta-bază îţi transmite salutări Ditar! Vin direct de pe Terra. Nu te aşteptai să mă vezi!

– Nu prea...

– Eu însă eram sigur că numai cu tine voi fi retrimis în spaţiu. Cuplul nostru a dat rezultate excelente pe Orion VI. Îşi aruncă echipamentul în fotoliu şi observă orionul.

– Ţi-ai luat şi o „bomboană"?

– Sînt la modă, se apără Ditar, privind ecranul.

– Ce se vede afară?

– Aerul...

– De aici nu se vede, constată Hopsid apropiindu-se. Pe ecran cîteva nave dispăreau încet în spaţiu.

– Sînt ultimele, nu?

– Da. În trei săptămîni ne-am descotorosit de aceşti străini. Trebuie să recunosc că sînt ingenioşi. Ştii ce reprezintă acest SISTEM pentru ei? O boală de piele. Au vrut să ne cucerească, să ne îngenuncheze şi cînd colo ne-au ajutat să ne luăm zborul. Am devenit supraoameni.

– Nu li s-a potrivit socoteala de acasă...

– N-au avut noroc, conchise Hopsid. Hopa! au venit instrucţiunile de zbor. Vom zbura iar împreună. Unde? Stai să văd... A, nu!... Nu se poate!...

– Ce s-a întîmplat?

– Ştii unde zburăm? Pe „planeta prăjiturilor"! Ditar!

– Nu se poate!

– Aşa ziceam şi eu, dar... Chiar cu nava asta.

– Imposibil!... Nu mai vreau!

– Nici eu!

– Iar orioni?

– Iar...

– Alt sistem?

– Probabil. Asta şi vor. Chiar cred că ne-ar mai trebui unul.

– De ce?

– Să vindecăm lăcomia umană! Nu ne-am învăţat minte?

– Mai avem multe de vindecat. Auzi? Chiar ne-a folosit SISTEMUL ăsta?

– Nu ştiu.

– Unde pleci?

– Să verific dacă ne-a folosit sau nu.

Hopsid se opri privind prăpastia dintre nivele. Vocea aceea însă dispăruse. Nu îl mai făcea laş. Acum Hopsid nu ezita. Îşi calcula şansele analizîndu-şi muşchii, distanţa, viteza necesară... Îşi luă avînt şi sări. Reuşise...

S-a întors la Ditar cu zîmbetul pe buze.

– Ştii ce? Am o idee bună. Pe Orion aerul îţi lasă un gust dulce, apa e citronadă, copacii acadele, zăpada-frişcă, orionii dornici doar de mîngîieri şi joacă...

– Termină! Nu mai rezist! Vrei să vomit?

– Şi atunci de ce nu ne-am duce copiii acolo? Ar fi un rai pentru ei.

Teme şi motive SF

1. E.T. abreviere (în engleză) pentru „extraterestru" (vezi).

2. Exobiologie – studiul condiţiilor şi posibilităţilor de viaţă pe alte planete.

3. Explorare Spaţială în literatura S.F. implică, pe lîngă cercetarea din punct de vedere ştiinţific a spaţiului cosmic şi planetelor, şi acţiunile de cucerire şi colonizare.

4. Extratereştri – toate fiinţele raţionale originare de pe alte planete. Întîlnirea civilizaţiei umane cu reprezentanţi ai unor civilizaţii extraterestre îmbracă forme depinzînd de concepţia şi imaginaţia autorului (vezi „Contact spaţial"). Primii extratereştrii prezentaţi în naraţiunile S.F. aveau toate caracteristicile unor monştri, animaţi exclusiv de intenţii duşmănoase (copiaţi cu mai mult sau mai puţin talent după „modelul" marţianului imaginat de H.G.Wells în romanul său „Războiul lumilor"). Literatura S.F. arhaică şi clasică abundă în asemenea creaturi, astfel încît a apărut necesară chiar şi apariţia unei abrevieri care să-i desemneze – B.E.M. (vezi). Primul autor care a rupt cu această tradiţie a fost Stanley Weinbaum – „Odiseea marţiană", care a imaginat marţieni (culmea ironiei!) animaţi de intenţii amicale şi bună-voinţă, deşi total diferiţi ca înfăţişare de pămînteni. Această nouă modalitate de prezentare a extratereştrilor a căpătat o arie de răspîndire tot mai largă astfel încît, mai ales în ultimele două decenii, au apărut naraţiuni prezentînd personaje posedînd o personalitate şi fiind capabile de sentimente net superioare eroilor pămînteni, cîştigîndu-şi astfel reala simpatie a cititorului (William Kotz-Winkle – „E.T."; Robert Heinlein – „Star Lummox"; Allan Dean Foster – „Starman"; Dean Koontz – „Beastchild"; Barry Longyear & David Gerrald – „Enemy Mire").

Din punct de vedere al evoluţiei biologice şi al situării pe scara intelectului, extratereştrii populînd scrierile S.F. pot fi clasificaţi, sumar, astfel:

● simple animale sau plante agresive (Ex: Allan Dean Foster – „Alien"; John Wyndom – „The Day of Triffids"; C. Sheckley – „The Leech")

● fiinţe raţionale, care pot manifesta faţă de om următoarele intenţii:

a) intenţii agresive, vizînd: – nimicirea : – în vederea eliminării omului şi ocuparea planetei (H.E. Wells – „Războiul lumilor")

– datorită ignorării caracterului de fiinţă raţională a omului

– cucerirea: – prin substituirea originalului uman cu dubluri extraterestre (Philip K.Dick – „The Father-Thing"; Allan Dean Foster – „The Thing")

– prin insinuarea printre oameni de extratereştri de formă umanoidă: Richard Matheson – „Mother by Protest"

– prin manipulare psihică: Robert Heinlein – „The Puppett Masters"

– prin război colonial: Christopher Priest – „The Space Machine"

b) intenţii paşnice şi atitudini binevoitoare (vezi preambulul prezentului articol)

c) indiferenţă completă: A & Bistnegaţki – „Picnic la marginea drumului; Brian Aldiss – „Heresies of the Huge God".

● creaturi din fluxuri de energie: Daniel Galonye – „The City of the Force" - „Lords of the Psychon"

● creaturi aparţinînd regnului mineral: J.H.Rosny-ainé – „Xipehuzii"

● creaturi cibernetice: Stanistaw Lew – ciclul „Ciberiada".

5. Elefant – cea mai mare dintre vieţuitoarele terestre. În literatura S.F. figurează în două ipostaze: elefant mecanic folosind pentru realizarea deplasării forţa aburilor (Jules Verne – „Casa cu aburi" – „Elefantul de oţel") şi elefant posedînd un creier uman, în urma unui transplant (A.R.Beleaev – „Hoiti-Toiti").

L.St. Joyman

În căutarea Întrebării ?

Cîmpia era netedă, ca un cearşeaf bine întins. Doar în depărtare, spre linia orizontului, se vălurea uşor, plictisită de atîta netezime. Iarba deasă, înaltă, fragedă, se ondula în bătaia vîntului, dansînd pe o muzică neauzită.

Mergeam drept înainte, către colinele din zare. Nu mă grăbeam. Nu mă mai grăbeam. Ştiam că va dura pînă voi găsi ceea ce căutam. Graba, care mă mînase pînă atunci, se dovedise fără folos. Însă nu mă lăsasem pradă deznădejdii. Nu abandonasem ultima speranţă.

Mergeam cu un pas egal, rupînd, din cînd în cînd, cîte un fir de iarbă. Gustul ei înmiresma, răcoritor, fraged, plin de prospeţime, îmi aducea aminte de ceva uitat de mult, şi care nu se lăsa întrevăzut decît fragmentar: o masă sărbătorească, un picnic cu o fată, o joacă de copii... Bucăţi de existenţă trecută sau imaginată... A mea sau a altora...

Mersul fără încetare nu mă obosea. Depăşisem pragul oboselii, totul era doar rutină, automatism lipsit de participare, manifestarea unui trup pe care-l bănuiam al meu, dar pe care nu-l recunoaştem...

Cu acelaşi pas egal am început să urc colinele. Erau mai înalte decît păruseră din depărtare. Însă lucrul era lipsit de importanţă. Urcam şi coboram, colină după colină, iar soarele rămăsese pe loc, pentru că-l simţeam tot timpul deasupra creştetului, o apăsare fierbinte, care-mi învăluia mintea într-o toropeală greţoasă...

Deodată, m-am trezit şi m-am oprit.

Din vîrful colinei se vedea întinderea, ciudat vălurită, a deşertului.

O linie clară delimita cîmpia roditoare de nisipul încins, trasată parcă de un cuţit de cizmărie. O amintire vagă, a unor lucruri văzute sau citite cîndva, se insinua alarmant: întotdeauna, între deşert şi zona roditoare exista o porţiune de tranziţie, cu vegetaţie rară, ţepoasă...

Am îndepărtat, cu o scuturare de cap, bănuiala că ar fi un lucru deosebit. Cine eram eu ca să judec de-i normal sau ciudat? Trebuia să iau lucrurile aşa cum erau.

Instinctiv, mi-am scos mantia şi am întins-o pe jos. Am început să zmulg mănunchiuri din iarbă fragedă, mustoasă şi să le înghesui pe mantie. Ceva îmi spunea că, înainte de a pătrunde în deşert, trebuia să fac ceea ce făceam. După ce am înnodat capetele mantiei, făcînd un pachet pe care l-am aruncat pe umăr,

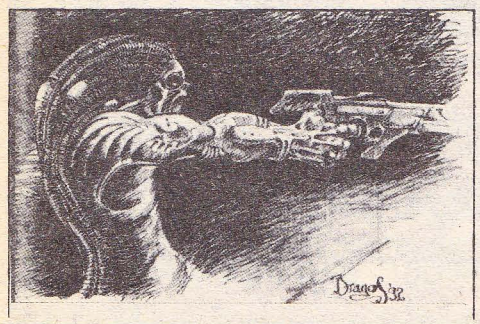

am coborît panta, alunecînd în nisip...

M-am oprit la poalele colinei, înainte de a porni înainte, printre dunele cu forme ciudate, ce desenau arabescuri complicate, fără să ţină seama de bătaia vîntului...

Soarele se hotărîse să rămînă în spatele colinelor, priponit în iarbă. Lumina palidă, gălbuie, care iradia din nisipul încins, îmi împrăştia umbra printre semnele trasate de dune, estompînd mesajul pe care-l bănuiam închis în ele.

În timp ce mergeam, vîram, din cînd în cînd, mîna în pachetul ce-mi apăsa umărul şi trăgeam cîte un smoc de iarbă. Începuse să-şi piardă prospeţimea şi frăgezimea. După un timp, s-a uscat şi a devenit ţepoasă. Mi-a zgîriat limba şi buzele. Am scuipat-o cu dezgust şi am coborît legătura de pe umăr, scuturîndu-i conţinutul în nisip. Din mantie s-a scurs un paf maroniu, asemănător nisipului din jur.

Deodată, în timp ce mergeam cu încăpăţînare, a izbucnit, deasupra, luna, albă-sidefie, ca un nasture de pe o cămaşă de frac. N-o văzusem răsărind şi cred că nici nu răsărise din vreun colţ al orizontului, ci apăruse acolo, ca o dovadă a nopţii...

Lumina ei îmi mîngîia uşor creştetul, blînd, ca un sfat de mamă, îndemnîndu-mă să abandonez totul, să mă întind în nisip şi să aştept să mă acopere ca o mantie ocrotitoare...

Însă aveam ceva de făcut. Nu aveam nevoie de sfaturi, ci de certitudini.

Atunci, ca un răspuns la încăpăţînarea mea, am văzut Oraşul, strălucind palid, ca regretul după tinereţea trecută...

Mi-am stăpînit imboldul de a alerga şi am mers mai departe cu acelaşi pas egal, de om care ştie ce vrea. Însă ştiam cu adevărat ce vroiam?

Cînd am ajuns, se lumina de ziuă. Soarele răsărise în spatele oraşului şi-l transformase într-o feerie de piatră strălucind roz.

Însă Oraşul era pustiu. Nu era nelocuit, pentru că se vedeau peste tot urme recente ale locuitorilor: rufe puse la uscat, ferestre deschise, grădini proaspăt udate... Dar pe străzi nu era nici ţipenie de om.

Am mers pe strada principală, cu pasul meu hotărît, egal, pînă cînd am ajuns în piaţă. Acolo era o clădire înaltă, cu coloane din marmoră roz, iar pe fronton avea semnul balanţei.

Ajunsesem.

Am intrat în holul pustiu. În fund se vedea o uşă deschisă, ca o invitaţie. Am trecut pragul, cu o uşoară strîngere de inimă. Pătrunsesem în sala de judecată.

La tribună era judecătorul, cu robă şi perucă albă. Curăţa o banană, iar cînd mi-a auzit paşii s-a întors şi m-a privit, zîmbind satisfăcut:

– Curtea fiind prezentă, cazul va fi analizat de îndată. Inculpat, poţi să iei loc.

M-am aşezat pe cel mai apropiat scaun, puţin şocat: judecătorul era un urangutan!

– Cazul dumitale ne este cunocut. Răspunsul curţii la întrebarea pusă este următorul: eşti vinovat! Vei fi spînzurat de gît, pînă cînd moartea te va cuprinde! Curtea nu acceptă apel la sentinţă!

Şi, apucînd cu unul din picioare ciocanul de lemn de pe masă, urangutanul lovi cu putere, producînd un bubuit puternic.

Am rămas pe loc, nemişcat. Nu eram surprins. Ştiam, simţeam că aşa trebuie să fie. Eram sigur că verdictul era corect.

– Ce mai aştepţi? se supără judecătorul.

– Ce va urma? Ce trebuie să fac?

– Să părăseşti imediat oraşul. Nu ai voie să te întorci pe drumul pe care ai venit. Noi am avut sarcina să-ţi dăm Răspunsul. Restul te priveşte.

Şi maimuţa îmi întoarse spatele, concentrîndu-se asupra bananei.

M-am ridicat şi am ieşit. Oraşul era, în continuare, pustiu. Am intrat într-o băcănie. Uşa din spate se închisese în grabă, în urma cuiva care abia ieşise. Am luat un sac şi l-am umplut cu tot ce mi-a plăcut prin rafturi, apoi am ieşit.

Am pornit pe strada principală, în direcţie opusă celei din care veniserm.

Cînd am ieşit din Oraş, în faţa mea se întindea marea. Fără să ezit nici o clipă, am pornit de-a lungul plajei, spre nord.

Mai aveam mult de mers. Aici, îmi terminasem treburile: aflasem Răspunsul.

Trebuia acum să aflu întrebarea care generase acest răspuns.

Abia atunci voi şti cine sînt şi ce vreau.

Şi am pornit hotărît, în căutarea Întrebării.

Traducerea: Liviu RADU

– ULTIMUL ACT (3) – de Victor TRIFAN

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025